

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.272/2025/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. december 17. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A különösen jelentős értékre folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. április 8. napján kihirdetett 29.B.464/2022/85. számú ítéletét megváltoztatja.

A Budai Központi Kerületi Bíróság 2012. augusztus 8. napján jogerős ügyszám18 számú végzésével Volkova tanú63-nak a város1-i egyéb érdekelt16nál vezetett bankszámlaszám13 számú számlájára és az azon lévő pénzüsszegre elrendelt zár alá vételt megszünteti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. április 8. napján kihirdetett 29.B.464/2022/85. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat az ellene folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette [1978. évi IV. törvény 317. § (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pont] és pénzmosás büntette [1978. évi IV. törvény 303. § (3) bekezdés b) pont, (4) bekezdés b) pont] miatt emelt vád alól bűncselekmény hiányában felmentette. A bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és megállapította, hogy az eljárás során felmerült 4.596.006 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére, bűnösségének a vádiratban szereplő bűncselekményekben történő megállapítása és büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést. A vádlott és védője az ügydöntő határozatot tudomásul vette.

[3] Az ügyészség a fellebbezése indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mivel a tényállás részben felderítetlen, azt a bíróság hiányosan állapította meg, megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett [Be. 592. § (2) bekezdés a), b) és d) pontjai], valamint indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget. Hivatkozott arra, hogy a bíróság a tényállási pontokat érintően a bizonyítékokat megjelölte, azonban egyes bizonyítékok esetében az azokból megismerhető valamennyi releváns tényt nem rögzítette, vonatkozásukban értékelést nem folytatott. Az ily módon megállapítható tényeket nem elemezte. A bíróság a vádlott bűnössége irányába ható körülményeket nem vette számba, azokat nem értékelte, ezekre nézve elégséges indokolást sem adott. Az ügyészség álláspontja szerint a vádlott vallomása több ponton a tanúvallomásokkal, az okirati bizonyítékokkal, illetve önmagával is ellentétes volt. Az ügyészség egyes tanúkra személy szerint lebontva ismertette az elsőfokú bíróságnak a vallomások ítéletben való rögzítésére és értékelésére vonatkozó tevékenységét, kifejtve az azzal kapcsolatos kifogásait. Sérelmezte, hogy a bíróság a vádirat bevezető részéhez kapcsolódó tanúvallomások rövid ismertetését követően a vallomások értékelésekor csak azon nyilatkozatokat értékelte, amelyek a vádlott vallomását támasztották alá. Az ügyészség sérelmezte továbbá, hogy a bíróság több tanú (tanú7, tanú38, tanú36, tanú37, tanú6) vallomását azon megállapítás mentén értékelte, hogy érdekeik a vádlott érdekeivel, illetve az egyéb érdekelt19. érdekeivel ellentétesek voltak. Érvelt azzal is, hogy a bíróság a tanúk nyomozás során tett vallomásainak értékelésénél kiemelt jelentőséget tulajdonított „számos befolyás és érdek” érvényesülésének, valamint tanú78 nyomozó „aktív szerepvállalásának”, és ez utóbbi következményeként a nyomozati vallomásoknak nem, vagy csak csekély mértékben tulajdonított bizonyító erőt. Az ügyészség azt is kifogásolta, hogy a bíróság teljesen figyelmen kívül hagyta a tanúk tárgyaláson történt kihallgatásai során a vádlott által tanúsított, a tanúkat kifejezetten manipuláló, befolyásoló kérdésekben megnyilvánuló magatartását. Az ügyészség azt is az elsőfokú bíróság terhére rőta, hogy a bíróság ítéletében elmulasztotta a hivatkozott, a vádlott által csatolt pénzügyi jelentések és egyéb iratok tartalmát, valamint az azokra vonatkozóan tett tanúvallomásokat értékelni. Az ügyészség hangsúlyozta, hogy az elkövetéskor hatályban volt, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 22. § (5) bekezdése sem a tulajdonost, sem pedig akár a tulajdonosi utasítás alapján eljáró ügyvezetőt nem jogosítja fel arra, hogy a kft. pénzeszközeit a kft. szokásos gazdasági tevékenységével össze nem egyeztethető módon ne a kft., hanem akár harmadik személyek, akár a tulajdonos, illetve az ügyvezető saját pénzügyi haszna érdekében használja fel. A jelenleg hatályos a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 3:112. § (2) bekezdése értelmében a fenti kötelezettség tartalma nem változott. Az egyes tényállási pontok vonatkozásában az ügyészség ezután részletesen elemezte, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mely bizonyítékokat hagyott figyelmen kívül, illetőleg mérlegelte az iratok valós tartalmával és a logika szabályaival ellentétesen, továbbá, hogy a jogi indokolás körében milyen hibákat vétett, melynek következtében tévesen jutott arra az álláspontra, hogy a vádlott bűnössége egyik vádpont vonatkozásában sem állapítható meg, így az I. tényállási pont tekintetében kifogásolta az ügyészség, hogy a törvényszék nem értékelte

- azt a vádlott által aláírt, 2011. július 19. napján kelt iratot, amely szerint az egyéb érdekelt19. az egyéb érdekelt32. fennálló tartozását korábban a egyéb érdekelt20.-re engedményezte, majd annak egy részéből tőkeemelését hajtott végre;
- hogy az egyéb érdekelt32.-nek az üzletrésze értékesítésekor nem volt tartozása az egyéb érdekelt12 felé, a 2011/2012. évre is rendezve volt a vadászati díj;
- hogy az új tulajdonos nem rendezte az egyéb érdekelt32. tartozását;

- hogy a cégmásolatok adatai cáfolják azt a vádlotti vallomást, hogy a nyomozás megindulása után több cégnek is úgy kívánt segítséget nyújtani, hogy az érintett cégeket a cég1-hez vitte;
- azt a tényt, hogy a vádlott a nyomozás során meg sem említette a egyéb érdekelt36.-hez vagy tanú123-hoz fűződő kapcsolatát, ugyanakkor tanú1 véleménye szerint a cég alapítására a vádlott kérte fel a egyéb érdekelt 86-ot;
- megfelelő súllyal tanú7, tanú45, tanú46, tanú24, tanú28 és a cég1 dolgozóinak tanúvallomását és elmulasztotta értékelni a rendelkezésre álló vadászati naplók személyi körét;
- hogy az egyéb érdekelt32. üzletrész-adásvételi szerződése nem tartalmazza a vevő kötelezettségét az egyéb érdekelt19. felé fennálló tartozás megfizetésére vonatkozóan, hogy a vádlott utasítására a kft. ügyvezetője jövőbeni fizetési kötelezettséget generáló szerződéseket kötött vállalkozókkal, hogy a vádlott a kft. üzletrészének értékesítését követően az egyéb érdekelt19. felé fennálló tartozását a egyéb érdekelt20.-re engedményezte, hogy az üzletrész értékesítéséről annak ismeretében döntött, hogy az egyéb érdekelt19. már a 2011/2012-es vadászati idényre is rendezte a vadászati díjat, hogy minél magasabb áron és nem „menekülési értéken” igyekezett volna értékesíteni az üzletrészt, akár árverésen, akár azon kívül, hogy az árverési szerződésben szereplő azon kitétel, hogy az egyéb érdekelt19.-vel perben állók nem licitálhatnak az árverésen;
- megfelelően az ügyészség KÜO.15.819/2011/317. számú fellebbezés indokolásában 16. oldal utolsó bekezdésében feltüntetett okirati bizonyítékokat és ezzel összefüggésben nem adta indokát annak, hogy a tanú55 által készített szakértői vélemény értékelésekor miért hagyta figyelmen kívül azt, hogy alig két hónappal később tanú55 az egyéb érdekelt32. üzletrészét 234.150.000 forintra értékelte és iratellenesen állapította meg, hogy szakértő4 igazságügyi szakértő által hivatkozott vadászati jog értéknövelő tényezőként nem vehető figyelembe;
- azt a tényt, hogy a vádlott, mint magánember vette igénybe a vadászház szolgáltatásait az értékesítést követően is;
- elmulasztotta indokolási kötelezettségét arra vonatkozóan, hogy az egyéb érdekelt32. üzletrészének „menekülési” értéken történő árverésre bocsátása mennyiben szolgálta az egyéb érdekelt19. érdekeit.

[4] A II. tényállási pont tekintetében kifogásolta az ügyészség, hogy a törvényszék elmulasztotta értékelni

- azt a körülményt, hogy a egyéb érdekelt5 felügyelő bizottságának tagjait is a vádlott jelölte ki, tanú18 tanúvallomását a vádlott és a cégcsoportban szereplő cégek közötti együttműködésre nézve, tanú38 vallomását a cégháló meglétére, tanú3 vallomását, mely szerint a vádlott csak az ismerőseinek adott támogatást és a nyomozati irat 16. kötetében szereplő részletes kimutatást az egyéb érdekelt19. által nyújtott támogatásokról;
- iratellenesen állapította meg, hogy tanú9 tanú a tárgyaláson mely részében módosította a nyomozati vallomását és ezért helytelen következtetést vont le a egyéb érdekelt5 és a vádlott közötti kapcsolatra;
- tévesen értékelte a közigazgatási bíróság határozatát, továbbá a tanú34 által tanú4nak, tanú8nak és tanú11nek címzett levél tartalmát és az alapítás körülményeire tett vallomásukat.
- elmulasztotta indokolni azt, hogy hogyan szolgálhatta az egyéb érdekelt19. érdekeit az, hogy a támogatások egy olyan gazdasági társasághoz kerültek, amely nem volt alanya

támogatási szerződésnek, hogy mi indokolta a 2011. évi nagyszámú támogatások átutalását, és a egyéb érdekelt²³. szerepével kapcsolatos bizonyítékokat sem értékelte. Kiemelte, hogy a vádirat II/1. tényállási pontja kizárólag az egyéb érdekelt¹⁹. által támogatás címén a egyéb érdekelt¹⁵.-re átutalt pénzeszegekre vonatkozik és ugyanez az összeg képezi a II/2. pontban leírt pénzmossási cselekmény elkövetési tárgyát.

[5] A III. tényállási pont tekintetében kifogásolta az ügyészség, hogy álláspontja szerint nem lehet arra vonatkozóan megállapítást tenni, hogy az egyéb érdekelt¹⁸. pontosan milyen áron vásárolta meg a egyéb érdekelt⁴⁴ részvényeit, és hogy a törvényszék tévesen értékelte tanú1 tanú vallomását. Kiemelte a vádlott vallomását a hozzá került készpénz felhasználására vonatkozóan és ezzel összefüggésben rámutatott arra, hogy lehet, hogy ez tanú³⁵ érdekeit és kapcsolatait szolgálta, de – a tulajdonos és a gazdasági társaság elkülönülő jogalanyiságára figyelemmel – biztosan nem az egyéb érdekelt¹⁹. érdekeit. Kiemelte, hogy a törvényszék tévesen értelmezte a sikkasztás és a pénzmossa elkövetési magatartásait és ehhez kapcsolódóan a vádlott közvetett tettesi minőségét.

[6] Az ügyész összegezve azt a megállapítást tette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során a bizonyítékok elemző és teljes körű vizsgálatát elmulasztotta, így a történeti tényállás megállapítása során megalapozatlanságot előidéző hibákat vétett, iratellenesen állapított meg tényeket, illetve tényből további tényekre tévesen vont le következtetéseket, részben indokolási kötelezettségét is elmulasztva. Érvelése szerint a bíróság mérlegelése nem mindenben felelt meg a törvényesség követelményeinek, az észszerűség és logika szabályainak, ezért a fellebbezés indokolásában megjelölt, a bíróságnak a bizonyítékértékelő tevékenységével összefüggésben tett megállapítások jelen ügyben módot engednek a bizonyítékok eltérő értékelésére, illetve eltérő tényállás megállapítására, a felvetett aggályok együttes értékelésével megállapítást lehet tenni arra nézve, hogy a vádlott a vádiratban leírt bűncselekményeket elkövette.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.763/2018/10. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn. Álláspontja szerint a megfelelő tanácsösszetételben, majd utóbb egyesbíróként eljáró Fővárosi Törvényszék az eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív hatályú eljárási szabálysértést nem vétett. A fellebbviteli főügyészség a releváns jogszabályhelyek és joggyakorlat ismertetését követően arra a megállapításra jutott, hogy egy esetleges hatályon kívül helyezés a megismételt eljárásban ugyanolyan egyesbírói eljáráshoz vezetne, mint amelyet a jelen felülbírálat tárgyát képező ügyben is – eljárási szabályt sértve – lefolytatott a bíróság. Így az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése semmibe vezető lenne. A kifejtettek értelmében az ítéletet érdemi felülbírálatra alkalmasnak tartotta.

[8] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a törvényszék tényállás-tisztázási és ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, beszerzett és megvizsgált minden olyan bizonyítékot, amely a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása kapcsán relevanciával bírt. Ugyanakkor az általa megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a), b), c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, mivel az hiányos, részben felderítetlen, ellentétes a

bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával és téves ténybeli következtetéseket tartalmaz. Érvelése szerint a részleges megalapozatlanság a fellebbviteli eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja értelmében az ügyiratok tartalma és ténybeli következtetések útján orvosolható. Egyetérve az elsőfokú ügyészség fellebbezésének írásbeli indokolásával, kiemelte, hogy a bíróság a vádlott vallomásának értékelése során figyelmen kívül hagyta az egész eljárás során tett és módosított vallomásainak változását, új elemekkel történő bővülését, valamint a terhelt vallomását cáfoló személyi és okirati bizonyítékokat. A törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékokat jellemzően egyoldalúan, a vádlott javára értékelte. A bírói mérlegelés körén kívül maradtak lényeges bizonyítékok, így a bíróság a történeti tényállás megállapítása során megalapozatlanságot előidéző hibákat vétett, iratellenesen állapított meg tényeket, illetve tényekből további tényekre tévesen vont le következtetéseket. A bíróság mérlegelése – a BH1996. 246. döntés indokolásában írtakkal szemben – nem mindenben felelt meg a törvényesség követelményeinek, az észszerűség és logika szabályainak. Az indokolt ügyészi fellebbezésben szereplő, arra vonatkozó érvrendszert, hogy az elsőfokú bíróság részéről mely bizonyítékok figyelmen kívül hagyása, illetőleg azoknak az iratok valós tartalmával és a logika szabályaival ellentétes mérlegelése vezetett valamennyi vádpont vonatkozásában a vádlott felmentéséhez, a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség további érvekkel egészítette ki, tényállási pontonként megvizsgálva az elsőfokú bíróság tényállás-megállapító tevékenységét és kifejtve az azzal szemben felmerült kifogásait, aggályait, valamint megjelölve az általa megállapíthatónak látott tényeket.

[9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint az általa előadottak alapján a fellebbviteli eljárásban az ítéleti tényállás részbeni megalapozatlanságát kiküszöbölve az ügyészi perbeszédben pontosított vádiratban írtakkal egyező történeti tényállást indokolt megállapítani azzal, hogy a tényállás I. pontja annyi helyesbítésre szorul, hogy a vádirat 4. oldal 3. bekezdésében tanú55 szakvéleményében az általa bevont ingatlanszakértő által megjelölt 316.060.000 forint értéket indokolatlanul 60 %-ra (nem 60%-kal) csökkentette, továbbá a bűncselekmény elkövetési értékeként megjelölt 186.370.000 forint összeget – a cselekmény törvényes minősítéséhez igazodóan – vagyoni hátránnyként indokolt feltüntetni. Az ily módon eltérően megállapítandó tényállásból pedig Terhelt1 vádlott bűnösségére kell okszerű következtetést levonni. A fellebbviteli főügyészség rámutatott, hogy mivel a vádlott valamennyi bűncselekményt a Btk. hatályba lépését megelőzően követte el, így az időbeli hatály és a Btk. 2. §-ában írtak vizsgálata mellőzhetetlen. A töretlen bírói gyakorlatot tükröző BH2015. 269. számú eseti döntésben írtakra figyelemmel az enyhébb elbírálás vizsgálata körében az egyes bűncselekmények esetében alkalmazandó büntetés nemén és mértékén túl a büntetőjogi felelősségre vonatkozó összes rendelkezés (halmazati, feltételes szabadságra vonatkozó szabályok) egybevetését követően a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség arra a megállapításra jutott, hogy összességében Terhelt1 vádlottal szemben az elbíráláskor hatályos törvény rendelkezéseinek alkalmazása indokolt, melynek értelmében a vádlott bűnösségét a Btk. 376. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő különösen nagy vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntetében (I. tényállási pont), a Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő különösen jelentős értékre folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében (II/1. és III/1. tényállási pontok), valamint a Btk. 399. § (2) bekezdésébe ütköző és a (7) bekezdés a) pontja szerint minősülő különösen jelentős értékre, részben közvetett tettesként elkövetett pénzmosás büntetében (II/2. és III/2. tényállási pontok) kell megállapítani.

[10] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség érvelése szerint a büntetés kiszabása körében súlyosító körülményként kell értékelni a vádlott terhére rótt bűncselekmények országos elszaporodottságát, a többszörös bűnhalmazatot, a sikkasztás büntette vonatkozásában a folytatólágosságot, míg enyhítő körülményként nagy nyomatékkal a vádlott büntetlen előéletét, valamint a neki fel nem róható jelentős időmúlást. A Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok elérése érdekében indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 29.B.464/2022/85. számú ítéletét a Be. 606. § (2) bekezdése alapján változtassa meg, eltérő tényállás megállapítását követően Terhelt1 vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 376. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő különösen nagy vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntetében, a Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő különösen jelentős értékre folytatólágosan elkövetett sikkasztás büntetében, valamint a Btk. 399. § (2) bekezdésébe ütköző és a (7) bekezdés a) pontja szerint minősülő különösen jelentős értékre elkövetett pénzmosás büntetében, részben mint közvetett tettet. Ezért a vádlottat a Btk. 81. § alkalmazásával, halmazati büntetésül a Btk. 34. § és 36. §-ai alapján ítélje határozott – az irányadó 10 éves középértéket el nem érő tartamú – ideig tartó szabadságvesztésre, melynek végrehajtási fokozatát a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtönben határozza meg, a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján állapítsa meg a vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontját, a Btk. 61. § (1) bekezdése és a Btk. 62. § (1) bekezdése alapján a vádlottat tiltsa el a közügyek gyakorlásától, a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján a vádlottat ítélje pénzbüntetésre is, egyúttal a Btk. 51. § alapján rendelkezzen a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztésről, a Btk. 52. § (1) bekezdésének a) pontja és 54. § a) pontja alapján Terhelt1 vádlottat határozott ideig tiltsa el a gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselői foglalkozástól, a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján a vádlottal szemben 2.736.466.400 forint erejéig rendeljen el vagyoneklkobzást, a Be. 571. § (2) bekezdése alapján a egyéb érdekelt28. által 418.023.205 forint erejéig bejelentett polgári jogi igényt érdemben bírálja el, a Be. 574. § (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezze az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére. Egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[11] A védő az ügyészi fellebbezésre és a fellebbviteli főügyészségi átiratra tett észrevételei között előadta, hogy az eljáró bíróság összetételével kapcsolatban az állapítható meg, hogy az elsőfokon eljáró bíróság az ügy érkezésének időpontjára (2018. január 8.) figyelemmel helyesen járt el, amikor az új Be. hatályba lépését megelőzően érkezett ügy tárgyalását 2018. december 14. napján, vagyis az új Be. hatályba lépését követően az új Be. 868.§ (2) bekezdésére figyelemmel a korábbi Be. 14.§ (2) bekezdése alapján egy hivatásos bíróból és két ülnökből álló tanácsban kezdte meg. Az elsőfokú bíróság azonban a tanácsváltozást követően eljárási szabályt sértett, amikor a tárgyalást – vélhetően a Be. 868.§ (3) bekezdésében foglalt kivételes szabályra figyelemmel – egyesbíróként folytatta. Eljárása akkor lett volna törvényes, ha az új Be. 868.§ (2) bekezdése szerinti főszabály alapján – és az ügy érkezésekor rögzült – egy hivatásos bíróból és két ülnökből álló tanácsban jár el. Ugyanakkor arra is figyelemmel, hogy időközben a hatályos Be. 10.§ 3/a. pontjának hatályon kívül helyezése folytán a tanácsváltozást követően megalakított bíróság összetétele (egyesbíró) megfelelt a 2021. január 1. napjától hatályos, és az ügydöntő határozat meghozatalakor is irányadó jogszabályoknak, továbbá arra is figyelemmel, hogy az esetleges hatályon kívül helyezés folytán nincs lehetőség az ügyet tanácsban eljárva megismételni, a Kúria következetes gyakorlata szerint nincs olyan eljárási hiba, amit ki kellene küszöbölni.

(Kúria Bfv.843/2021/12.) Ezért a védő maradéktalanul egyetértett a főügyészi indítvány – szintén kúriai gyakorlatra alapított – álláspontjával, miszerint az esetleges hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásra már a Be. 868.§ (3) bekezdése szerinti egyesbírói eljárás lenne az irányadó, ennél fogva a Be. 608.§ (1) bekezdés a) pontjára alapított esetleges hatályon kívül helyezés, mint kiküszöbölés, úgyszintén egyesbírói eljáráshoz, ennél fogva ugyanilyen eljáráshoz, vagyis a semmibe vezetne. Mindezek figyelembevételével a konkrét ügyben a védői érvelés szerint az Alaptörvény 28. cikkéből levezethető célszerűség alapján, a józan ész szem előtt tartásával a Be. 608.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti hatályon kívül helyezésre nincs kellő indok, az szükségtelen, és az eljárás valamennyi résztvevőjére nézve súlyosan méltánytalan eredményre vezetne. Mindezekre figyelemmel a hatályon kívül helyezés mellőzése, és az ügy érdemi elbírálása indokolt. A védő egyetértett a főügyészségi indítványban foglaltakkal atekintetben is, hogy az elsőfokon eljáró bíróság a tényállás-tisztázási és ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, beszerzett és megvizsgált minden olyan bizonyítékot, amely beszerezhető volt, és amelyek a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából jelentőséggel bírtak. Ugyanakkor a védő nem értett egyet azzal az ügyészi állásponttal, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592.§ (2) bekezdése a), b) c) és d) pontjaiban foglalt megalapozatlansági hibában szenved. A védő a perbeszédében megfogalmazott, vádirati tényállást érintő kritikát továbbra is fenntartotta, ennek kapcsán kiemelte, hogy az elsőfokon eljáró bíróság az ítéleti tényállás megállapítása során minden tőle telhetőt megtett a vádirati tényállás hibáinak korrigálása érdekében. A tényállás megállapítása során kiküszöbölte a vádirat időbelisége miatti átláthatatlanságot, mellőzte a terhelt lehetséges tudatállapotát érintő szubjektív megállapításokat, a tényállásba nem illő fikciókat, következtetéseket, és a tényállásban szakszerűtlenül szerepeltetett jogszabályi fordulatokat történeti tényekkel pótolta. A tényállás megállapítása szempontjából releváns tényeket, eseményeket tehát időrendben, és az iratok tartalmával összhangban, a vádhoz kötöttség sérelme nélkül, szakszerűen rögzítette. Az előzmények és egyes tényállási pontok kapcsán is az ügyész által felajánlott, és a védelem által indítványozott valamennyi bizonyítékot beszerezte, számba vette, ítéletének indoklásában példaértékű gondossággal, teljeskörűen és objektíven ismertette, a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességükben, igen magas színvonalon értékelte. Mérlegelése során – az ügyészi fellebbezéssel ellentétben – a megállapított tényekből további tényekre is helyesen következtetett, hivatkozásai irathűek, az ügyész által hivatkozott iratellenesség

– ellentétben a vádirati tényállással – az ítéleti tényállást érintően nem merül fel. Álláspontja szerint az eljáró bíróság indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, megfelelő részletességgel számolt be arról, hogy mely bizonyítékokat és miért fogadott el a tényállás alapjául, és mely bizonyítékokat vetett el. Az ügyészi fellebbezés túlnyomórészt a bíróság mérlegelő, bizonyítékértékelő tevékenységét támadja, amely a Be. 593.§ (2) bekezdése szerinti felülmérlegelés korlátjába ütközik, és ezért az a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre. Mindezek figyelembevételével a védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság által – okszerű mérlegelés alapján – megállapított tényállás pontos, teljeskörű, kiegészítésre, korrigálásra nem szorul, az összhangban áll az iratok tartalmával, így azt a másodfokú eljárásban irányadónak kell tekinteni. Az elsőfokon eljáró bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények jogi minősítése körében is helytálló megállapításokat tett, és a terhelt bűnösségének hiányára is okszerűen következtetett. Az iratok tartalmán alapuló, irányadó tényállás alapján a Btk. 376.§ (1) bekezdése szerinti idegen vagyongerőszakról folyó kötelezőszegésre utaló, és azzal ok-okozati összefüggésben bekövetkezett vagyoni hátrányt megalapozó tények nem állapíthatók meg, vagyis a hűtlen kezelés alapvető tényállási elemei hiányoznak. Helytállóan jutott tehát az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az I. tényállási pont esetén a vád tárgyává tett, de dogmatikailag kizárt sikkasztásként értékelt

vádlti cselekvőség hűtlen kezelésként nem értékelhető. Érvelése szerint az elsőfokon eljáró bíróság a II. tényállási pont esetén is megalapozott tényállást állapított meg, a mérlegelést támadó ügyészi fellebbezés ez esetben sem foghat helyt. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában részletesen kitért az ügyészi perbeszédben előadott közvetett tettesség miatti dogmatikai következetlenségre és logikus indokát adta annak, hogy milyen következtetések vezettek a terhelt Be 566.§ (1) bekezdés a) pontja alapján történő felmentéséhez. A II. és a III. tényállási pont szerinti pénzmosással kapcsolatos tényállás esetén is irathűen rögzítette a releváns tényeket, e körben is részletes és alapos indoklás mentén igazolta, hogy a következetes vádlotti védekezés összhangban állt a rendelkezésre álló további bizonyítékok halmazával. A II. és III. tényállási pontok esetén is helyes indokok mentén jutott arra, hogy az alapbűncselekményekben a terhelt büntetőjogi felelőssége nem állapítható meg, ennél fogva a pénzmosás, mint járulékos cselekmény megállapítása nyilvánvalóan kizárt, ezért helyesen döntött, amikor Terhelt1t a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ellene folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette és pénzmosás büntette miatt emelt vád alól felmentette. E körben a védő megjegyezte, hogy mivel az ügyészség a vádiratban is az elbíráláskor hatályos Btk. rendelkezéseire hivatkozással emelt vádat Terhelt1 ellen, a felmentő rendelkezések esetén a bűncselekmények megjelölésének pontosítása szükséges. Az elsőfokú ítéletnek a Be. 561.§ (2) bekezdése szerinti járulékos rendelkezéseit is törvényesnek tartotta a védő, ugyanakkor rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a vádirat 24. oldal utolsó bekezdése szerinti, Volkova tanú63 város1ben (helység8) található egyéb érdekelt16nál vezetett bankszámlaszám13 számú, és a Budai Központi Kerületi Bíróság 2012. augusztus 8. napján jogerőre emelkedett ügyszám18 számú végzésével vagyonek Kobzás biztosítása végett zár alá vett bankszámlájáról elmulasztott rendelkezni, ezért azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a teljeskörű felülbírálat során az elmulasztott rendelkezést a Be. 590. § (7) bekezdése alapján hivatalból pótolja. A védő továbbá azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ügyet – az ügyészi indítvánnyal egyezően – nyilvános ülésre tűzze ki, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében – helyes indokai alapján – hagyja helyben azzal, hogy a felmentő rendelkezésben írt bűncselekmények megnevezését pontosítsa és a Be. 590. § (7) bekezdése alapján pótlólag rendelkezzen a zár alá vétel feloldásáról a Be. 331. § (1) bekezdés c) pontja alapján.

[12] Az ügyész által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt – a Be. 598. § (1) bekezdés b) pontja szerinti tanácsülésen – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körűen felülbírált. A Be. 598. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a másodfokú bíróság tanácsülésen határoz a vádlott felmentéséről, azaz tanácsülésen van lehetőség a fellebbezés elbírálására, ha annak eredményeként a fellebbezéssel érintett terhelt felmentéséről határoz a fellebbezési eljárásban. Ilyen esetben a fellebbezés érdemi, tartalmi elbírálására kerül sor. Az ügyben az ügyészség maradéktalanul kifejtette jogi álláspontját, amelyet a másodfokú bíróság megismert, a vádlottnak és védőnek is kézbesített. A bíróság a favor defensionis (védelem kedvezménye) elvére figyelemmel az a Be. 598. § (1) bekezdés b) pontja kógens rendelkezésének alkalmazásával is igyekezett a vádlott hátrányos helyzetét kiküszöbölni.

[13] A Be. 598. § (5) bekezdése értelmében, ha a tanács elnöke a (2) bekezdésben meghatározott esetben hivatalból nem tűzött ki nyilvános ülést, csak akkor van lehetőség az észrevétel előterjesztésére rendelkezésre álló határidő alatt nyilvános ülés kitűzésének indítványozására, amely indítványnak köteles a másodfokú bíróság eleget tenni. Jelen esetben

– a fentebb írtak szerint – a tanácsülés kitűzésére nem a Be. 598. § (2) bekezdése alapján került sor, hanem a Be. 598. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel, ezért nyilvános ülés kitűzése indítványozásának hiányzik a törvényi alapja. A fellebbviteli bíróság tehát a favor defensionis elvére és a büntetőeljárás törvény korábban idézett kógens rendelkezésére figyelemmel tartott az ügyben tanácsulást, nem adva helyt a nyilvános ülés tartására irányuló ügyészi és védői indítványnak.

[14] A teljeskörű felülbírálatra tekintettel a fellebbviteli bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a felmentésre, a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[15] A Fővárosi Ítéltábla – a fellebbviteli főügyészszéssel teljeskörűen és végkövetkeztetését tekintve a védővel is egyetértve – a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését, ilyen eljárási szabálysértésre a jogosultak sem hivatkoztak. Mint ahogyan azt a fellebbviteli főügyészszégi átirat helyesen tartalmazza, a büntetőügy tárgyalását az elsőfokú bíróság az 1998. évi XIX. törvény 14. § (2) bekezdése alapján egy hivatásos bíróból és két ülnökből álló tanácsban kezdte meg. A Be. hatálybalépését követően a törvényszék ugyanilyen tanácsösszetételben folytatta az eljárást, ami a Be. 868. § (2) bekezdésében írt átmeneti rendelkezésre figyelemmel törvényes volt, hiszen főszabály szerint az eljárást – a (3) bekezdésben szabályozott kivétellel – a korábbi jogszabály szerint hatáskörrel és illetékességgel rendelkező és a korábbi jogszabályban meghatározott összetételű bíróság folytatja le, ha az ügy e törvény hatálybalépése előtt a bírósághoz érkezett. A kivétel-szabály a jelen büntetőügyre a Be. hatályba lépésekor nem volt alkalmazható. Ugyancsak osztja az ítéltábla a fellebbviteli főügyészszék álláspontját a tekintetben, hogy helyesen járt el a törvényszék, amikor a bíróváltást követően az ügy tárgyalását egyesbíróként folytatta. Ugyanis a vád tárgyává tett sikkasztás bűncselekménye az időközben bekövetkezett jogszabályváltozás folytán 2021. január 1. napjától már nem minősült gazdálkodással összefüggő kiemelt bűncselekménynek (a Be. 10. § (1) bekezdés 3/a. pontját a 2020. évi XLIII. törvény 273. § (1) bekezdése hatályon kívül helyezte), ami megteremtette az egyesbírókénti eljárás alapját.

[16] A Kúria következetes gyakorlata értelmében: amennyiben az elbíráláskor még a törvénnyel szemben megalakított bíróság összetétele az azt követően hatályba lépett törvény rendelkezéseinek megfelel, úgy valójában nincs olyan hiba, amit ki kellene küszöbölni, hiszen ebben az esetben a kiküszöbölés (ami a hatályon kívül helyezés lenne) azt jelentené, hogy ugyanolyan eljáráshoz vezetne, mivel az új, megismételt eljárásban értelemszerűen már a hatályos törvény szabályait kell alkalmazni. Vagyis ebben az esetben a kiküszöbölés valójában egy olyan hatályon kívül helyezést eredményezne, ami semmibe vezető (BH2021.98., Kúria Bfv.843/2021/12. számú határozata). Arra figyelemmel, hogy a megismételt eljárásban a bíróság összetételére immár nem a Be. átmeneti rendelkezései, hanem a hatályon kívül helyező végzésnek a megismételt eljárásra utasított bírósághoz történő érkezésekor hatályos jogszabályi környezet irányadó, és a jelenleg hatályos Be. 13. § (1) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság – ha e törvény eltérően nem rendelkezik – egyesbíróként jár el, tehát egy esetleges hatályon kívül helyezés a megismételt eljárásban ugyanolyan egyesbírói eljáráshoz vezetne, mint amelyet a jelen felülbírálat tárgyát képező ügyben is lefolytatott a bíróság, így az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése semmibe vezető lenne. A kifejtettek értelmében az ítélet érdemi felülbírálatra alkalmas.

[17] A Fővárosi Ítéltábla az érdemi felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a 29.B.24/2018/178. számú 2020. december 15. napján hozott végzésével törvényesen függesztette fel az eljárást hat hónap időtartamra az átmeneti szabályokról szóló 2020. évi LVIII. törvény 207. § (1) bekezdése alapján. Megállapítható volt az is, hogy a felfüggesztés határidejének leteltét követően megváltozott az eljáró bíró személye, az ügy új peres számra került lajstromozásra, majd a törvényszék a 2021. december 8. napján tartott tárgyaláson az eljárást Be. 518. § (1)-(3) bekezdései alapján törvényesen – a korábbi tárgyalási jegyzőkönyvek ismertetése útján – megismételte, és a feleknek biztosította az iratok ismertetése kapcsán fennálló észrevételezési-indítványtételi jogosultságát is, amellyel az érintettek nem éltek. Ezt követően az eljáró tanács az eljárást a 2022. június 23. napján kelt 29.B.332/2021/37. számú végzésével a Be. 488. § (1) bekezdés a) pontja alapján a vádlott külföldi tartózkodása okán ismételten törvényesen függesztette fel. A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította azt is, hogy a törvényszék a tárgyalása során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és védő az eljárásban törvényes jogait maradéktalanul gyakorolhatta, és az eljárásban résztvevő vádlott, a tanúk és a szakértő figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

[18] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat körültekintően értékelte és indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. A vádlott a tárgyaláson nem élt mentességi jogával, vallomást tett, a bűnösségét következetesen tagadta, részletes, érdemét tekintve következetes védekezést terjesztett elő mindhárom vádponttal kapcsolatban. Az I. tényállási pontban szereplő egyéb érdekelt³². kapcsán a vádlott kiemelte, hogy az egyéb érdekelt³². tanú³⁵ protokollcége volt, a céggel kapcsolatos gazdasági eseményeket vele egyeztetette, engedélyeztette. Amikor az egyéb érdekelt¹⁹. gazdasági tevékenysége ellehetetlenült, a költségek csökkentése érdekében került sor az egyéb érdekelt³². üzletrészének értékesítésére. A egyéb érdekelt³⁶. árverésen vásárolta meg valós piaci értéken az egyéb érdekelt³².-t. A cég vezetőjét ismerte, ő a segítségét kérte és a külföldi tulajdonos megbízásából segítette is a cég működését abból a célból, hogy egy új vegyes vállalatot hozzanak létre, amelynél az egyéb érdekelt³². ugyanolyan protokoll szerepet töltött volna be, mint az egyéb érdekelt¹⁹.-nél. Vitatta tehát, hogy az egyéb érdekelt¹⁹. ügyvezetőjeként a Kft. egyéb érdekelt³².-beli üzletrészával sajátjaként rendelkezett volna az üzletrész értékesítésekor. A II. tényállási pontban szereplő egyéb érdekelt¹⁵.-vel kapcsolatban a vádlott azt hangsúlyozta, hogy az egyéb érdekelt¹⁹.-nek volt saját társadalmi felelősségvállalási programja, amelynek kapcsán megállapodott tanú³⁵ tulajdonossal a felhasználható keretösszegről. Miután megyelben az egyéb érdekelt¹⁹. egy gázerőművet szeretett volna létrehozni, a cég megismerése és elfogadtatása érdekében a helyben ismert kisbéri félvér lófajta fenntartásának támogatása mellett döntöttek és kötöttek támogatói szerződést a egyéb érdekelt¹⁵.-vel. Vitatta, hogy a támogatási szerződések alapján átutalt pénzüsségeket jogtalanul eltulajdonította volna. Hivatkozott arra, hogy a helység³⁶ Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság jogerős ítéletében állapította meg, hogy a közhasznú célt az egyéb érdekelt¹⁹. a támogatási szerződésben foglaltaknak megfelelően valósította meg a egyéb érdekelt⁵ bevonásával. A vádlott részletesen beszámolt a egyéb érdekelt¹⁵. megalapításának körülményeiről, az ahhoz kötődő személyek szerepéről, és hangsúlyozta, hogy a tulajdonos képviselője felé rendszeres pénzügyi jelentést tettek, mert szigorú ellenőrzés alatt álltak. A III. tényállási pontban szereplő egyéb érdekelt²⁰. kapcsán a vádlott

előadta, hogy a cég az egyéb érdekelt¹⁹. leányvállalata volt, amit tanú³⁵ utasítására hozott létre az egyéb érdekelt¹⁹.-hez kötődő külföldi befektetések menedzselésére, melyek szövetvényes offshore céghálókból tevődtek össze. Az offshore cégekre azért volt szükség, hogy a tulajdonos az egyéb érdekelt¹⁹.-ből utalt pénz felett tudjon diszponálni. A egyéb érdekelt²⁰. közreműködött egyéb érdekelt⁴⁴ ügylet lebonyolításában és a egyéb érdekelt⁵⁷ kapcsolatban végzett több pénzügyi tranzakciót. Amikor a gazdasági helyzet miatt tanú³⁵ rendszerében pénzihiány állt elő, a vád tárgyát képező, az egyéb érdekelt¹⁸. számláiról a tanú¹ által felvett készpénz ennek pótlására került a tulajdonos rendelkezése szerint felhasználásra. Azt is határozottan tagadta, hogy arra utasította volna tanút, hogy a egyéb érdekelt²⁴., a egyéb érdekelt²³. és a egyéb érdekelt²⁵. részére 10-10 millió USD-t utaljon át, és ezen pénzügyi tranzakciók segítségével ezt az összeget eltulajdonította volna.

[19] A törvényszék a valósághű tényállás megállapítása és a vádlott védekezésének leellenőrzése érdekében tanúként hallgatta ki

- az I. tényállási ponttal kapcsolatban tanú³⁸ot, a egyéb érdekelt²⁸. ügyvezetőjét, tanú³t, az egyéb érdekelt¹⁹. gazdasági vezetőjét, tanú⁴t, aki a cég adóval kapcsolatos ügyeiért felelt és tanú³⁴t, a cég főjogászát, tanú⁶ PR igazgatót, tanút, aki kezdetben az egyéb érdekelt¹⁹. ügyvédje, majd 2008. október 1. napjától üzletfejlesztési igazgatója volt, tanú⁷t, tanú⁵t és tanú²¹ Alexandrovnát, az egyéb érdekelt³². ügyvezetőit, tanú⁴⁵öt, az egyéb érdekelt¹² vezérigazgatóját, tanú⁴⁶t, az egyéb érdekelt¹² erdőgazdálkodási és természetvédelmi osztályvezetőjét, tanú⁹⁰t, az egyéb érdekelt¹² megbízott jogászát, tanú²²t és tanú²³et, az egyéb érdekelt¹² vadasparki vezetőit, tanú⁴⁸ Józsefet, az egyéb érdekelt¹² vadászati csoportvezetőjét, tanú⁴⁸t, az egyéb érdekelt¹² fővadászat és vadászati előadója, tanú²⁵t, az egyéb érdekelt¹⁹. informatikusát, majd biztonsági igazgatóját, tanú²⁴t, az egyéb érdekelt¹⁹. ügyvezetőjét, tanú¹⁹t, tanú²⁸t a vádlott és tanú⁵⁶ kapcsolatáról, üzleti elképzeléséről, tanú⁸¹ Évát, a cég¹ könyvvizsgálóját és igazságügyi szakértőjét, tanú²⁶t, a cég¹ könyvvizsgáló asszisztensét és egyben a egyéb érdekelt³⁶. végelszámolója, tanú⁵⁰t, a cég¹ könyvvizsgálóját, tanú²⁹t, a cég¹ könyvelőjét, tanú³⁰t, a cég¹ jogtanácsosát, tanú⁹³t, a cég¹ személyi asszisztensét és tanú⁵⁵ titkárnőjét, tanú³³ Dalmát, az egyéb érdekelt¹⁹. recepciósa, tanú⁹⁵t, az egyéb érdekelt¹⁹. gépkocsiveetőjét, tanú³²t, az egyéb érdekelt¹⁹. titkárságvezetőjét, tanú³¹ Vjacseszlavovná, az egyéb érdekelt¹⁹.-nél a vádlott személyi asszisztensét, tanú⁷⁹t, az egyéb érdekelt³⁴. ügyvezetőjét, tanú⁴⁹ ügyvédet, tanú⁴⁷t, tanú⁴⁴ot, az egyéb érdekelt³². átvilágítását végző személyt, tanú²et, az egyéb érdekelt³⁵. ügyvezetőjét, tanú¹⁶-ot, a egyéb érdekelt⁸⁶ alkalmazottját, tanú¹⁰⁰t, helység²⁰i erdészház gondnokát, tanú¹⁰¹t, a egyéb érdekelt¹⁰⁷ ügyvezetőjét, tanú¹⁰²t, a egyéb³ titkárát, tanú¹⁰³t, egy ingatlanos cég ügyvezetőjét, tanú¹⁰⁴t, aki 2015 márciusától 2016 szeptemberéig volt az egyéb érdekelt³². ügyvezetője, tanú¹⁰⁶et és meghallgatta szakértő⁴ igazságügyi adó-, járulék- és könyvszakértőt. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság törvényesen ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, köztük a cég¹ által az egyéb érdekelt³². üzlet részének szokásos piaci áráról készített igazságügyi szakértői véleményt, a vadászati telephely vagyonértékeléséről készült igazságügyi szakértői véleményt, az egyéb érdekelt³². üzlet részének eladása tárgyában készült revizori jelentést, az egyéb érdekelt³². cégiratait, szerződéseit, a hozzájuk kapcsolódó revizori jelentést, a felszámolás iratait, bankszámla kivonatait, házkutatási és lefoglalási jegyzőkönyvet, a egyéb⁹ra vonatkozó adásvételi szerződéseket és tervezési, vállalkozási szerződést, a egyéb érdekelt³⁸ helység⁸ és a egyéb érdekelt³⁶. között létrejött földgázszállítási szerződést, az egyéb érdekelt³⁵. iratait, az üzlet rész adásvételi szerződést, adó- és értékbizonyítványt;

- a II. tényállási ponthoz kapcsolódóan kihallgatta tanúként tanú8öt, tanú10t, a egyéb érdekelt15. ügyvezetőit, tanú9t, a egyéb érdekelt5 egyik ügyvezetőjét és tulajdonosát, tanú12t és tanú18t, az egyéb érdekelt10. ügyvezetőit, tanú13t, az egyéb érdekelt26, később a egyéb érdekelt15. lógondozóját, tanú41t, a egyéb érdekelt5 takarítóját, tanú14, tanú15 lovasedzőket, tanú11 könyvelőt, tanú24t, tanú31 Vjacseszlavovná, tanú32t, tanú1t, tanú34t, tanú19t, az egyéb érdekelt10., az egyéb érdekelt26. és a egyéb érdekelt100. ügyvezetőjét, tanú50t, tanú3t, tanú72-t, az egyéb érdekelt19. kontrollerét a reportolási rendszerrel kapcsolatban, tanú4t, tanú38ot, tanú115-öt, a egyéb érdekelt115 tenyésztésvezetőjét, tanú108t, a egyéb érdekelt100. résztulajdonosát, Imréné tanú59t, aki a korábbi években ügyvezetője volt az egyéb érdekelt26, az egyéb érdekelt10, a egyéb érdekelt100 és a egyéb érdekelt53.-nek, tanú51ot, az egyéb érdekelt19.-vel megbízási jogviszonyban állt jogászt, tanú101t, tanú106et. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság törvényesen ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, köztük tanú39 feljelentését, az érintett cégekre vonatkozó cégiratokat, számlaforgalmi kimutatásokat, revizori jelentéseket, az egyéb érdekelt19. és a egyéb érdekelt15. között létrejött támogatási szerződéseket, számlákat, átutalást igazoló bizonylatokat, a NAV jelentését, a helység36 Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ügyszám19 számú ítéletét, a pénzügyi ellenőrzésre szolgáló e-mail-eket és táblázatokat, kimutatásokat, közjegyzői okiratokat, szerződéseket, házkutatási és lefoglalási jegyzőkönyveket;

- a III. tényállási ponthoz kapcsolódóan a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján felolvasta tanú36, a egyéb érdekelt28. igazgatója, tanú37, a egyéb érdekelt29 Ltd. ügyvezető igazgatója, tanú38, tanú39 tanúvallomását, kihallgatta e tényállási pont kapcsán is tanú1t, tanú3t, tanú31 Vjacseszlavovná, tanú34t, tanú72-t, tanú27ot, tanú106et. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság törvényesen ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, köztük a feljelentést és annak kiegészítését, a egyéb érdekelt20., az egyéb érdekelt18., egyéb érdekelt23., a egyéb érdekelt25. és a egyéb érdekelt24. cégiratait és banki anyagait, a jogsegély útján beszerzett iratokat, az egyéb érdekelt19. pénzforgalmi jelentéseit, a Nemzeti Nyomozó Iroda revizori jelentéseit, számlákat, a egyéb érdekelt20.-tól utalt összegeket tartalmazó táblázatot, a kölcsönügyletek iratait, pénzügyi jelentéseket, a készpénzfelvételre vonatkozó iratokat, a egyéb érdekelt13. dokumentumait, bankszámla kivonatokat, a NAV vizsgálat iratait.

[20] A másodfokú bíróság a következők szerint nem találta alaposnak az ügyészség elsőfokú ítélet megalapozatlanságának megállapítására irányuló indítványát.

[21] Az elsőfokú bíróság az I. tényállási pontot illetően az ítéletének [580], [586] és [607] bekezdésében adta cáfolatát annak a mérlegelést támadó ügyészi álláspontnak, amely szerint az egyéb érdekelt32. ügyvezetőjének (tanú7, tanú5, tanú21 Alexandrovna) tanúvallomásai azt bizonyítják, hogy az egyéb érdekelt32. vonatkozásában minden lényeges kérdéssel a vádlott döntött, másrészt a tulajdonosváltás semmi újat nem hozott a Kft. életében. A fellebbviteli bíróság hangsúlyozza, hogy a vádlott nem vitatta, hogy nem szűnt meg a kapcsolata az egyéb érdekelt32.-vel egyrészt a földtulajdon okán, másrészt, mert az új tulajdonos neki szerepet szánt a létrehozott gázkereskedelmi cégben (egyéb érdekelt38 helység8), amelynek protokollcége lett volna továbbra is az egyéb érdekelt32. Erre figyelemmel értelmezhető az ügyvezetők azon vallomása, hogy nem történt változás az egyéb érdekelt32. üzletrésének értékesítését követően, de ez nem mond ellent a vádlott által előadottnak, mely szerint többféle segítséget nyújtott az egyéb érdekelt32.-vel kapcsolatban, a már bejártatott kapcsolatait használta fel. A fellebbviteli bíróság álláspontja

szerint nem iratellenes és nem felderítetlen azon ténymegállapítás, hogy az egyéb érdekelt32. ügyfeleinek és üzletei partnereinek nyújtott vadászati lehetőséget, és tényből tényre helyesen következtetett az elsőfokú bíróság akkor, amikor azt állapította meg, hogy ez a tevékenység az egyéb érdekelt19. üzleti érdekeit szolgálta. Ítélete [363], [365], [377], [379], [387], [388] bekezdéseiben ugyanis, az ügyészség kifogásával szemben indokolási kötelezettségének eleget téve, értékelte és mérlegelte a személyi bizonyítékokat. tanú22 vadasparki vezető vallomása szerint Terhelt1 évente egy hajtóvadászatot szervezett; inkább egyéni vadászatokat kedvelte, ahova saját magát jelentette le vadászatra és ilyenkor senki nem tudta, hogy milyen vendégeket vitt magával, a vendégeinek általában nem váltottak ki vadászjegyet. Utalt arra is, hogy a vendégek sokszor a vadászati naplóba sem kerültek be. tanú23 tanú, aki 2010 tavaszáig vezette a vadaskertet, ugyancsak úgy nyilatkozott, hogy nem tudta megállapítani, hogy az érkező vendég személyesen Terhelt1 vendégei vagy az egyéb érdekelt32. vendégei voltak. tanú48 József vadászati csoportvezető megerősítette, hogy arra kérte Terhelt1 őket, segítsék, hogy vendégei elégedettek legyenek, míg tanú48 fővadász és vadászati előadó vallomásában azt erősítette meg, hogy ő szervezte a társas vadászatokot és szerezte be a szükséges engedélyeket a külföldi személyek vadászatának engedélyeztetése iránt. Az elsőfokú bíróságnak ezek függvényében kellett értékelnie tanú102 tanúnak azon vallomását is, mely szerint a vádlott az egyéb érdekelt32.-n keresztül juttatott anyagi támogatásért cserébe kizárólagos kilövési jogot kapott trófeás őzekre. Mindezen körülmények alapján – a hiányosan vezetett vadászati naplók személyi körének vizsgálatán kívül is – a személyi bizonyítékok alapján, amelyek nem cáfolták a vádlott által előadottakat, helyesen következtetett az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításakor. Az ügyészség álláspontjával ellentétben abból, hogy az egyéb érdekelt19. három leányvállalatának az értékesítésére egyidőben párhuzamosan, 2011. év májusában került sor és tanú24 tanúvallomása szerint Terhelt1 vádlott közvetítette felé a tulajdonosok kérését, hogy az egyéb érdekelt88. vásárolja meg az egyéb érdekelt34.-t és meghatározta, hogy az árverésre tanú16 menjen el, lehet következtetést vonni arra nézve, hogy a három leányvállalat értékesítése egységes szándékelhatározással és ugyanazon gondolatmenet mentén történt, mégpedig az egyéb érdekelt19. költségeinek csökkentése céljából. Az értékesítés körülményeinek hasonlósága ellenére vádemelésre csupán az egyéb érdekelt32. értékesítésével kapcsolatban került sor, a másik két leányvállalat értékesítése nem képezi a vád tárgyát. Az ügyészség vitatta, hogy az egyéb érdekelt32. üzletrészenek értékesítésével a vádlottnak az egyéb érdekelt19. költségeinek a csökkentése lett volna a célja, hiszen

- az egyéb érdekelt32. üzletrész adásvételi szerződése nem tartalmazza a vevő kötelezettségét az egyéb érdekelt19. felé fennálló tartozás megfizetésére vonatkozóan. Ezzel szemben az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság ítélete [588] bekezdésében emelte ki azt aényt, hogy a egyéb érdekelt31 határozata alapján 2011. január 5. napjától felfüggesztésre került az egyéb érdekelt19. gázkereskedelmi tevékenysége, amely a cég gazdálkodását veszélyeztette. Ez a körülmény alátámasztja azt a vádlotti előadást, hogy erre figyelemmel döntött a vádlott az egyéb érdekelt19. működésének ésszerűsítéséről és a leányvállalatok értékesítéséről, nem cáfolhatóan célja az egyéb érdekelt19. kiadásainak csökkentése volt;

- a vádlott a Kft. üzletrészenek értékesítését követően az egyéb érdekelt19. felé fennálló tartozását a egyéb érdekelt20.-re engedményezte. A törvényszék az [597] bekezdésben foglalkozott a tartozás megfizetésével, melynek vonatkozásában a vádlott állította, hogy szóbeli megállapodás volt arra nézve, hogy az egyéb érdekelt19. részéről fennálló 200 millió forint követelést az új tulajdonos megfizeti, majd pedig az [585] bekezdésben adott magyarázatot arra, hogy végül miért engedményezte az egyéb érdekelt19. a tartozást a egyéb érdekelt20.-re. Ezt erősítette meg tanú4 tanú a vallomásában, amely szerint tudott a egyéb érdekelt20ban végrehajtott tőkeemelés céljáról, ami a leányvállalatok értékesítésével függött

össze, melyet megelőzően a vádlott rendezni akarta a kölcsöntartozásokat. Ennek eredményeként az engedményezést követően lett a az egyéb érdekelt¹⁹. leányvállalataként a egyéb érdekelt²⁰. a kölcsönök jogosultja (ítélet [1042] bekezdés;

- a vádlott utasítására a Kft. ügyvezetője jövőbeni fizetési kötelezettséget generáló szerződéseket kötött vállalkozókkal. Az ítéltábla álláspontja szerint helyesen mutatott rá a törvényszék arra, hogy a vállalkozói szerződések megkötése a jövőbe mutat, az új cégnél végzett vadászati protokoll-tevékenységek ellátásához kötődött, ami végül meghiúsult;

- az üzletrész értékesítéséről annak ismeretében döntött, hogy az egyéb érdekelt¹⁹. már a 2011/2012. vadászati időnyre is rendezte a vadászati díjat. A fellebbviteli bíróság arra hívja fel a figyelmet, hogy tanú²¹ Alexandrovna ügyvezető alátámasztotta a vádlotti vallomást abban a körben, hogy a cég tulajdonos-változásakor az egyéb érdekelt³².-nek jelentős összegű tartozása volt az egyéb érdekelt¹² felé (29.B.24/20218/38. számú tárgyalási jegyzőkönyv 176. oldal) és ugyancsak ezt erősítette tanú⁴⁶ és tanú⁴⁵ vallomása (ítélet [601] bekezdés);

- végül a Kft. üzletrészeinek értékével kapcsolatos ügyészi kifogásra az ítélet [591]-[596] bekezdésében adott számot mérlegelő tevékenységről a törvényszék, ideértve a 407 millió forintos tőkeemelés tényét is. Az ügyészség álláspontjával szemben a gazdasági kényszerhelyzet a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem vitatható, különös tekintettel arra, hogy szakértő⁴ szakértő szerint a kényszerértékesítés a végrehajtást és a felszámolást jelenti. A vadászati jog tanú⁴⁵ és tanú⁴⁶ vallomása alapján sem volt értéknövelő a két cég közötti viták miatt ([599] bekezdés), és a 2019. december 10-i folytatólagos tárgyaláson meghallgatott szakértő⁴ szakértő arra figyelemmel, hogy a vadászati joggal az egyéb érdekelt¹² rendelkezett, az egyéb érdekelt³².-nek csak szerződése volt bizonyos kontingens kilövésére, visszavonta azon állítását – mint szakértői kompetenciáját meghaladót –, hogy a vadászati jog értéknövelő tényező (29.B.24/20218/88. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv 55. oldal). Az árverés a jogszabályi előírásoknak megfelelt ([600] és [603] bekezdés), a törvényszék az ítélete [596] bekezdésében indokolta miért tanú⁵⁵ szakértői véleményét fogadta el az üzletrész értékének megállapításakor szakértő⁴ szakértői véleményével szemben. Helyesen hívta fel a törvényszék arra is a figyelmet tanú⁴⁴ ügyvéd, egyben ingatlan-forgalmi szakértő tanú vallomása alapján, hogy 2008-tól 2012-ig az ingatlanárak meredeken zuhantak a gazdasági válság után, 2011-ben valójában senki nem akart ingatlant vásárolni (ítélet [501] bekezdés), míg tanú⁴⁷ tanúvallomásából az is megállapítható volt, hogy az erdészház rossz helyen van, nehezen megközelíthető, nincs közmű és a tulajdonviszonyok is rendezetlenek voltak még 2014-ben is (ítélet [490], [492] bekezdés). Az ügyészség kifogásolta, hogy a bíróság úgy fogadta el a vádlott nyilatkozatát tanú⁵⁵hoz fűződő kapcsolatára – mely szerint a nyomozás megindulása után több cégnek is úgy kívánt segítséget nyújtani, hogy az érintett cégeket a cég¹-hez vitte –, hogy nem vette figyelembe a cégiratok tartalmát, amelyek azt bizonyítják, hogy a könyvvizsgálói feladatok kezdő időpontjában sem nyomozás, sem adóigazgatósági eljárás nem volt folyamatban. Ennek azonban ellentmond az a tény, hogy a egyéb érdekelt²⁸. képviselője a cégiratokban feltüntetett időpontokat megelőző évben, már 2009. november 16-án megtette feljelentését a vádlottal szemben a Nemzeti Nyomozó Irodánál, így nem cáfolja az ügyészi hivatkozás a vádlott által előadottakat.

- A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint – szemben az ügyészi érveléssel – nem értékelhető a vádlott terhére az a körülmény sem, hogy a nyomozás során nem tett említést a egyéb érdekelt³⁶.-hez vagy tanú¹²³-hoz fűződő kapcsolatáról, mert mint ahogyan erre az elsőfokú bíróság is utalt, igen széles körben folyt a bizonyítás és a bizonyítás iránya sem volt egyértelmű, amely miatt a nyomozás során feltett kérdések sokszor nem a végül vád tárgyává tett cselekményekre irányultak (ítélet [216]-[217] bekezdés).

- Az ügyészség kifogásával szemben az elsőfokú bíróság ítélete [596] bekezdésében adta indokát annak, hogy a tanú55 igazságügyi szakértő által 2011. február 8. napjára vonatkoztatott üzletrésztérték-megállapítását miért fogadta el annak ellenére, hogy könyvvizsgálói jelentésében 2011. május 31. napján 234.150.000 forintra értékelte ugyanazt az üzletrészt; a [604] bekezdésében pedig azt indokolta, hogy az egyéb érdekelt32. üzletrészenek értékesítése mennyiben szolgálta az egyéb érdekelt19. érdekeit.
- Az ügyészség mérlegelést támadó érvelésével szemben a törvényszék ítélete [603] és [607] bekezdésében foglalkozott a vádlott és az árverési vevő kapcsolatára vonatkozó bizonyítékokkal, a [605] bekezdésben a lefoglalás eredményével és tanú28 tanúvallomásának értékelésével. A törvényszék maga is arra a következtetésre jutott, hogy a vádlottnak volt kapcsolata a egyéb érdekelt36.-vel, volt összefonódás az egyéb érdekelt19., a vádlott és az egyéb érdekelt32. között, és ebbe a körbe illeszkedik tanú28 tanú azon vallomása is, mely szerint tanú123 személyesen számolt be neki arról, hogy a vádlottal közösen alapítanak céget. Ezzel együtt az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy ennél konkrétabb kapcsolat nem volt bizonyítható. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a cég1 dolgozóinak vallomása is ennek a kapcsolatnak az alátámasztására volt alkalmas, de nem volt alkalmas arra, hogy cáfolja a vádlott által előadottakat (ítélet [445], [451] bekezdés).
- Az elsőfokú bíróság ítélete [445] bekezdésében adott számot arról, hogy hogyan értékelte a „terhelt1 úr cégei” mappa felíratot, és tanú81 Éva, tanú26 és tanú50 tanúk vallomását e körben. Az elsőfokú ítélet [572] bekezdésében hivatkozott okirati bizonyíték (tanú123 által kiállított tulajdonosi hozzájárulás) tanú30 jogtanácsosnak azon tárgyalási nyilatkozatát erősíti (ítélet [451] bekezdés), mely szerint tanú55 mondta, hogy a vádlott az, aki a egyéb érdekelt36. részére magyarországi megbízottként tevékenykedik, ő közvetít a külföldi tulajdonosok felé (ezt a tulajdonosi hozzájárulást a vádlott közvetítésével szerezte meg tanú123tól tanú24). A másodfokú bíróság álláspontja szerint az ügyészség érvelésével szemben tehát tanú79 tanú vallomása nem cáfolja a vádlottnak azt az állítását, hogy részt vehetett volna az új egyéb érdekelt38 helység8cal alapítandó közös cég vezetésében, és ez esetben továbbra is szükség lett volna az egyéb érdekelt34.-re, illetve annak utódjára, az egyéb érdekelt103.-re a fogyasztókkal kapcsolatos adminisztratív tevékenység végzésére (ítélet [470]-[484] bekezdés). A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint tényből tényre helyesen következtetett a törvényszék akkor, amikor megállapította, hogy a vádlott gondosan, az egyéb érdekelt19. üzleti, gazdasági, pénzügyi érdekeire tekintettel, nem cáfolható állítása szerint a tulajdonos utasítására járt el az üzletrész értékesítése kapcsán és nem a saját pénzügyi haszna érdekében.

[22] A másodfokú bíróság tehát nem értett egyet azzal az ügyészi állásponttal sem, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett és az elsőfokú bíróság ítélete ezért a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja alapján is megalapozatlan. Miként erre korábban utalt a fellebbviteli bíróság, a törvényszék sem a bizonyítékok mérlegelése, sem pedig ténybeli következtetései során logikai hibát nem vétett, a rendelkezésre álló tényadatok alapján helyesen következtetett arra, hogy a vádlottnak a vádirati tényállásban írt cselekménye nem bűncselekmény.

[23] Az elsőfokú bíróság az II. tényállási pontot illetően az ítéletének [676]-[709], [903] és [932]-[935] bekezdésében adta cáfolatát a fellebbviteli főügyészség átiratának 13. oldal 3. bekezdésétől a 19. oldal utolsó bekezdéséig írt, mérlegelést támadó ügyészi álláspontnak.

- Az egyéb érdekelt19. főjogásza által a cég adóval kapcsolatos ügyekért felelős személyének írt e-mail tartalma nem cáfolja tanú8 nyomozás során tett azon vallomását, mely szerint a egyéb érdekelt15. cégalapítására Terhelt1 kérte fel, és ez nem ellentétes a bíróság azon logikai következtetésével, hogy a vádlott szorgalmazta a cég megalapítását, mint ahogy nem ellentétes az ítélet [45] bekezdésében megállapított azon tényállással sem, mely szerint „a vádlott kezdeményezte a cégalapítást, amelyben tanú34 ügyvéd jogi tanácsokat adott, adótanácsadóként pedig tanú4 működött közre és így alapította meg tanú8 a egyéb érdekelt15.-t”. tanú9 tanú a tárgyaláson finomította a vallomását, visszavonta azon állítását, hogy a terhelt1 által alapított cég lett volna a egyéb érdekelt5, azt úgy módosította, hogy terhelt1vel együtt, közösen hozták meg a döntést a cégalapításról, minden döntésről volt tudomása a céget illetően (29.B.24/2018/34. számú 2019. március 14-i tárgyalási jegyzőkönyv 94-95. és 98-99. oldal). Hangsúlyozza a fellebbviteli bíróság, hogy a tárgyalási jegyzőkönyvek tanúsága szerint a kihallgatott tanúk valamennyien a tanács elnökének kérdésére vallottak arról, hogy milyen módon érte őket befolyás a nyomozás során a kihallgatásuk alatt és nem pedig a vádlott kérdésére nyilatkoztak erről. Az ügyészség által a vádlott erőszakos, irányított kérdéseire való utalás sem a megállapított tényállás, sem a bíróság által mérlegelt vallomások érdemét nem érintette. A bíróság az ítélet indokolásának bevezető részében adott magyarázatot arra, hogy miként értékelte a nyomozás során, illetve a tárgyaláson elhangzottakat a tényállás megállapításakor (ítélet [216]-[218] bekezdés). A bíróság helyes logika mentén, tényből tényre következtetéssel vette végig a cégalapítás körülményeit, a támogatási rendszert, a tulajdonosi ellenőrzést, a támogatási cél megvalósulását és annak ellenőrzését, a támogatási szerződés lezárásának körülményeit, és mindezek alapján okszerű következtetést vont le arra, hogy az ügyészség álláspontjával szemben nem nyert bizonyítást, hogy a vádlott a saját érdekei, céljai megvalósítására hozta volna létre a egyéb érdekelt15.-t és a egyéb érdekelt5-t, mint ahogy az sem, hogy a támogatásokkal az egyéb érdekelt19. vagyont saját célra használta volna fel. Törvényesen vont le következtetést arra vonatkozóan, hogy a támogatási cél megvalósult. A törvényszék okszerű indokát adta, hogy miért fogadta el a lényeges körülmények tekintetében a vádlott vallomását, ennek során figyelemmel volt az általa lefolytatott bizonyítási eljárás eredményére a következők szerint:

- Az ügyészség szerint tévedett a bíróság, amikor elfogadta a vádlott azon vallomását, hogy sem a egyéb érdekelt15., sem a egyéb érdekelt5 alapítása nem az ő döntése volt, ahhoz csak segítséget nyújtott. Kiemeli a fellebbviteli bíróság, hogy ezzel szemben maga a megállapított történeti tényállás azt tartalmazza mind a egyéb érdekelt15., mind a egyéb érdekelt5 esetében, hogy „a lovasélet támogatása leghatékonyabban egy nonprofit szervezetten keresztül működne, ennek érdekében beszélt tanú8el, majd bízta meg tanú34 ügyvédet azzal, hogy a nonprofit szervezet alapításában nyújtson segítséget, és a folyamatban adótanácsadóként tanú4 működött közre” (ítélet [45] bekezdés). Az irányadó történeti tényállás szerint ugyancsak „a vádlott állapotott meg a támogatási koncepció megvalósítása érdekében tanú9sel egy olyan gazdasági társaság alapításában, amelynek célja a lótenyésztéssel kapcsolatos gazdasági tevékenységek (a lótenyésztéshez szükséges épületkomplexum, lovarda felépítése és maga a lótenyésztés) elvégzése volt. A cégek alapításában tanú34 a szerződések előkészítésével működött közre, és mindkét cég részére Terhelt1 utasítására adta át tanú11 az alapításhoz szükséges összeget.”

- A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint – az ügyészi érveléssel szemben – ugyancsak nem mond ellent a bíróság azon megállapításának, mely szerint a vádlott azért segítette a egyéb érdekelt15., illetve a egyéb érdekelt5 létrejöttét, működését, mert így tudta ellenőrizni az egyéb érdekelt19. által juttatott támogatás célirányos felhasználását. Az a tény, hogy a felügyelő bizottság tagjait is ő jelölte ki, mert ez beleillik az ellenőrzési igénybe; illetve nem cáfolja az a körülmény sem, hogy a egyéb érdekelt23. nyújtott kölcsönt a egyéb érdekelt5

részére, mert ez a tény pedig beleillik a támogatási rendszerbe (ítélet [909]-[910] bekezdés). A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a megállapított tények (ítélet II. tényállási pont [51] bekezdés) egybecsengenek tanú⁹ által a vádlott és a egyéb érdekelt⁵ kapcsolatáról elmondottakkal. E szerint a egyéb érdekelt⁵ a vádlott támogatási koncepciója mentén született a közhasznú célok megvalósítására, megalapításában a vádlott utasítására az egyéb érdekelt¹⁹. jogtanácsosa működött közre és az alapításához szükséges összeget is tanú¹¹ⁿ keresztül a vádlott biztosította. A tanú vallomásának az a része, hogy csak utóbb tudta meg, hogy tanú¹³, tanú⁴¹ és tanú¹⁰⁸ pénzt kaptak a egyéb érdekelt⁵-től termőföld-vásárlásokra, összhangban áll azon nyilatkozatával, hogy a pénzügyekért tanú¹⁸ felelt ügyvezetőként, míg ő maga a szakmai, tenyésztési és kiképzési kérdésekkel foglalkozott (ítélet [669] bekezdés); ugyanakkor nem cáfolta a vádlott állítását azzal kapcsolatban, hogy a egyéb érdekelt²³. milyen okból nyújtott kölcsönt a egyéb érdekelt⁵-nek. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a kizárólag magánszemélyek által lehetséges földvásárlások az egyéb érdekelt¹⁹. támogatási koncepciójába illeszthetők.

- Az ügyészség álláspontja szerint a törvényszék nyelvtanilag és logikailag is téves, illetve iratellenes következtetést vont le a tanú³⁴ által tanú^{4nak}, valamint tanú^{11nak} címzett levél tartalmából. Az elsőfokú bíróság ítélete [903] bekezdésében ismertette, a [908] és [935] bekezdésében értékelte ezen okirati bizonyítékokat, amelyek alátámasztották azt az általa megállapított és korábban írt tényállítást, mely szerint a vádlott döntött a egyéb érdekelt¹⁵. és egyéb érdekelt⁵ létrehozásáról; ugyanakkor a fellebbviteli bíróság álláspontja szerint logikai úton nem vonható le belőlük az az ügyészség által szorgalmazott következtetés, hogy „a vádlott azért döntött a cégalapításról, hogy az egyéb érdekelt¹⁹. ügyvezetőjeként juttatott támogatás olyan gazdasági társasághoz kerüljön, amely új bejegyzésű cékként senki más irányítása alá nem tartozik, nincs valós és tényleges irányítást betöltő ügyvezetője vagy tulajdonosa, így a kft. működése során szükséges döntéseket kizárólag ő hozza meg, ő határozza meg a támogatások felhasználási módját, vagyis ő gyakorolja a tulajdonosi jogosítványokat”. Az elsőfokú bíróság ítélete [931] és [945]-[949] bekezdésében értékelte a tanúvallomásokat és jutott arra a következtetésre, hogy a cégek alapítása nem a vádlott utasítására történt, de a vádlott döntése alapján jöttek létre; hogy a cégek alapítását a vádlott finanszírozta (ítélet [933] bekezdés); hogy tanú¹⁸ a tárgyaláson tett vallomásában a bíróság kérdésére pontosította korábbi vallomását, mely szerint „nem mondhattunk terhelt¹ úr feleségének ellent” azzal, hogy a lovakkal kapcsolatban tanú⁸⁰ tanú¹³ral tartotta a kapcsolatot; hogy istálló, pályaelhelyezés, fejlesztés kérdésében ő is tett javaslatot és egy lovas rendezvényt hívott fel, aminek pénzügyi elszámolása kapcsán vele egyeztettek (ítélet [934] bekezdés, ügyszám¹² számú tárgyalási jegyzőkönyv 81. oldal) és, hogy az ott értékelt vallomások cáfolják azt a vádirati koncepciót, mely szerint Terhelt¹ végezte a valós ügyvezetést úgy a egyéb érdekelt¹⁵.-ben, mint a egyéb érdekelt⁵-ben. A egyéb érdekelt¹²⁵ 2009. március 4. napján kelt, a megépíteni tervezett erőműről szóló levelét a bíróság ítélete [881] bekezdésében rögzítette és akként értékelte, hogy az abban foglaltak a vádlott vallomását támasztják alá. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint tényből tényre helyesen következtetett a törvényszék akkor, amikor úgy értékelte, hogy ez a levél igazolja a vádlott azon előadását, hogy a megépíteni tervezett gázerőmű társadalmi elfogadása érdekében támogatta az egyéb érdekelt¹⁹. a kishéri lófajtát, hiszen ezen állítását semmi nem cáfolta, így az a körülmény sem, hogy az egyéb érdekelt²⁶. lovai képezték a fajta nemesítésének alapját, ugyanakkor állítását erősítette az a háromoldalú szerződés, amely az egyéb érdekelt¹⁹., az egyéb érdekelt¹⁹. és a egyéb érdekelt¹⁵. között jött létre azzal a céllal, hogy amennyiben az erőmű létrehozása megtörténik, a támogatásokat egyéb érdekelt¹⁹. venné át. Ezzel kapcsolatos indokait a törvényszék ítélete [929], [944]-[949] bekezdésében rögzítette, amellyel a másodfokú bíróság mindenben egyetért. Az ügyészség kifogásolta, hogy az ítélet indokolásának [886] bekezdésében feltüntetett NAV átiratában foglaltakat – amelyek helyesen

a NAV által lefolytatott adóigazgatási eljárás és nem a nyomozó hatóság értékelését tartalmazta – a törvényszék a bizonyítékok körében nem értékelte. Ezzel szemben az abban foglaltaktól eltérő álláspontját a bíróság az ítélet indokolásának [887]-[891], [894] és [896]-[897] bekezdésében feltüntetett okirati bizonyítékokkal indokolta. Az elsőfokú bíróság tanú38 tanú által csatolt táblázatot – amely az egyéb érdekelt19. által 2007-ben kifizetett támogatásokról szól (ítélet [843] bekezdés) – összevetette és együttesen értékelte az ítélet [897] bekezdésében feltüntetett, a védő által csatolt irat tartalmával – amely az egyéb érdekelt19. 2006. évre szóló adóbevallásának kiegészítő mellékletét tartalmazta, benne a hirdetés és reklám címén kifizetett támogatási összegek nagyságrendjével – és az ítélet [901] bekezdésben feltüntetett, a nyomozati iratok 16. kötet 399. oldalán az egyéb érdekelt19. által adott támogatásokról szóló kimutatás adataival, és megállapításait az ítélet [922] és [974] bekezdésében rögzítette. E körben értékelte tanú3 azon nyilatkozatát is, hogy a vádlott csak az ismerőseinek adott támogatást, mely állítást a egyéb érdekelt13. által őrzött iratok alapján nem tartott elfogadhatónak az elsőfokú bíróság, mint ahogyan arról ítéletet [921] bekezdésében számot is adott. Ugyancsak helyesen értékelte a helység36 Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét abban a tekintetben, hogy megvalósult az a közhasznú cél, amelyre a egyéb érdekelt15.-t létrehozták, ezzel ellentétes bizonyíték nem merült fel (ítélet [939] bekezdés). A közhasznú cél megvalósulását egyéb okirati bizonyítékok is alátámasztják, így számos fénykép, együttműködés kezdeményezésére vonatkozó szerződés-tervezetek, a spermabeszerezés ténye, különböző lószállításról, versenyekről és beszerzésekről szóló bizonylatok (ítélet [940]-[941] bekezdés). Ugyancsak okszerű indokát adta a törvényszék annak, hogy a támogatási és egyben közhasznú cél a egyéb érdekelt5-n keresztül miként valósult meg (ítélet [930]-[936], [938]-[943] bekezdés). tanú19 tanú vallomását a bíróság ítélete [937] bekezdésében értékelte, amely egyébként összecseng tanú18 tanúnak azzal a vallomásával, hogy az egyéb érdekelt10., az egyéb érdekelt26., a egyéb érdekelt100. és a egyéb érdekelt5 vonatkozásában a beszerzést egy helyről intézték, közös beszerzési rendszer volt, mert így volt optimális, költséghatékony, a cégek „összefonódását” a központosított beszerzés indokolta. Az ügyészség mérlegelést támadó álláspontjával szemben az elsőfokú bíróság ítélete [955] és [957] bekezdésében adata indokát annak, hogy miért jutott arra a következtetésre, hogy az egyéb érdekelt19. érdekeit, még ha csak közvetve is, miként szolgálta a egyéb érdekelt15.-nek nyújtott támogatás, hiszen az megfelelt az egyéb érdekelt19. támogatási koncepciójának, e fölött a tulajdonosok (Mabofi, egyéb érdekelt30) ellenőrzést gyakoroltak, kifogást nem támasztottak és a közhasznú cél meg is valósult. A törvényszék az ítélet [958] bekezdésében indokolta, hogy miért nem kifogásolható, hogy a támogatási összegekből a egyéb érdekelt15.-nél ténylegesen nem maradt semmi. Kiemeli a fellebbviteli bíróság, hogy a egyéb érdekelt15. az általa kapott pénzüsszegeket a támogatás céljának megfelelően használta fel. A támogatási szerződés lezárásával kapcsolatos indokait a törvényszék ítélete [950], [953] és [958] bekezdésében rögzítette és a logika szabályainak megfelelően jutott arra a következtetésre, hogy a szerződés ily módon történő lezárásával is komoly összegeket takarított meg az egyéb érdekelt19., hiszen szerződéses kötelezettségei 2015-ig álltak volna fenn, és 2011 januárjában, amikor a egyéb érdekelt31 felfüggesztette az egyéb érdekelt19. gázkereskedelmi engedélyét, a cég nehéz helyzetbe került, majd a gázkereskedelmi engedély májusi visszavonásával a gazdasági tevékenysége el is lehetetlenült; az a körülmény pedig, hogy tanú101 500.000 forintért vette meg a egyéb érdekelt15.-t, amelyre évekkel később, 2016-ban került sor és vagyon nélkül, hiszen a egyéb érdekelt15. az általa kapott pénzüsszegeket a támogatás céljának megfelelően a egyéb érdekelt5-n keresztül felhasználta, nem teszi hiteltelenné a vádlott vallomását. Évekkel később bekövetkezett eseményből nem lehet visszakövetkeztetni a vádlott 2007-2011. közötti tudattartalmára.

[24] A másodfokú bíróság tehát nem értett egyet azzal az ügyészi állásponttal sem, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett és az elsőfokú bíróság ítélete ezért a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja alapján is megalapozatlan. Miként erre korábban utalt a másodfokú bíróság, az elsőfokú bíróság sem a bizonyítékok mérlegelése, sem pedig ténybeli következtetései során logikai hibát nem vétett, a rendelkezésre álló tényadatok alapján helyesen következtetett arra, hogy a vádlottnak a vádirati tényállásban írt cselekménye nem bűncselekmény. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét is maradéktalanul teljesítette.

[25] Az ügyészség III. vádpontot érintő, ugyancsak mérlegelést támadó azon kifogása, mely szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehet arra vonatkozóan megállapítást tenni, hogy az egyéb érdekelt18. pontosan milyen áron vásárolta meg a egyéb érdekelt44 részvényeit, mondván, hogy a egyéb érdekelt20. és az egyéb érdekelt18. között a részvények átruházásáról szóló szerződés nem azt az értéket tartalmazza, amely értéken az egyéb érdekelt18. megvásárolta a egyéb érdekelt44 részvényeit, hanem a részvény átruházásakor meghatározott értéket, a fellebbviteli bíróság álláspontja szerint feltételezés az ügyészség részéről. A törvényszék e körben megvizsgálta valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékot, így a egyéb érdekelt20. könyvelési anyagáról készült revizori jelentést (ítélet [1075] bekezdés), az egyéb érdekelt44 ügyletre vonatkozóan a egyéb érdekelt13. dokumentumai között fellelhető okirati bizonyítékot, mely szerint a cég 76 százalékos tulajdonhányadának értéke 69 millió dollár, azt a 2009. június 16-i megállapodást, amely a egyéb érdekelt44 cég 76 százalékos részvényeinek adásvételéről szól és a részvények ellenértékét 69 millió dollárban rögzíti. Az összeget más ügynököknek már kifizetett összegekkel csökkentették, így a fizetendő végösszeg a revizori jelentésben a befektetés összegével egyezően 44.632.915,78 dollár volt. A megállapodás tanúsága szerint a egyéb érdekelt44 fennmaradó 24 százalékos részesedését 8.400.000 rubelért vásárolta meg a egyéb érdekelt20. (ítélet [1086] bekezdés). Ehhez kapcsolódik a egyéb érdekelt28 képviselőjének feljelentése, mely szerint az egyéb érdekelt19. a egyéb érdekelt20. leányvállalaton keresztül összesen 43.090.000 dollárt és 8.254.500 eurót vont ki a társaságból. Az okirati és a személyi bizonyítékok összevetésével és értékelésével a törvényszék helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az egyéb érdekelt19.-ből származó, a egyéb érdekelt20. által az egyéb érdekelt18.-nek elutalt összeg nagyságrendileg megegyezik azzal az összeggel, amelyből a egyéb érdekelt44 részvényeinek megvásárlására került sor. Nincs ezzel ellentétes adat, amely alátámasztaná azt az ügyészi feltételezést, hogy a cég értéke és a részvénycsomag értéke eltérő lenne, mint ahogyan nincs adat arra sem, hogy az egyéb érdekelt19.-ből a egyéb érdekelt20.-n keresztül további pénzeszközök érkeztek volna (ítélet [1109] bekezdés).

[26] Az ügyészség kifogásolta tanúl tanú vallomásának bíróság által történő értékelését, ugyanakkor a fellebbviteli bíróság nem találta megalapozottnak azt az ügyészi utalást, mely szerint a törvényszék iratellenesen rögzítette tanúl azon vallomását, mely szerint „10 millió dolláros kifizetésekre a egyéb érdekelt23. és a egyéb érdekelt24. felé nem emlékezett”. A törvényszék ugyanis az ítélet [1030] bekezdésében rögzítette azt is, hogy a tanú „a 10 millió dolláros utalásokra rábólintott, ez nagyságrendileg megfelelő lehetett. Egyszerre 2 millió dollárnál nagyobb összeget biztosan nem utaltak.” Ezért ebben a fellebbviteli bíróság nem lát ellentmondást.

[27] Ugyancsak nem találta iratellenesnek a tanúl tanúnak tulajdonított azon nyilatkozatot, amely szerint a tanú a tárgyaláson nem tartotta fenn azt a vallomását, hogy a vádlott és cégei részére 33 millió dollárt utaltak, ugyanis pontosan ezt tartalmazza a 29.B.464/2022/56. számú tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldalának utolsó előtti bekezdésében a tanúnak a védő kérdésére adott válasza. Ekként a bíróság nem értékelte iratellenesen a tanúnak a vallomását és e körben indokolási kötelezettségének eleget tett. Osztja a fellebbviteli bíróság az ítélet [1030]-[1031] bekezdésében az elsőfokú bíróság bizonyítékok összevetéséből levont következtetését, amely nem tagadja az utalások megtörténtét, csupán tényként összegzi, hogy azok időpontját, pontos összegét, nagyságrendjét és azt, hogy melyik cégbe történt az utalás, nem lehetett megállapítani. A vádlottnak a – fellebbviteli főügyészség által átirata 33. oldal első bekezdésében felhívott – vallomása csupán azt igazolja, hogy történtek utalások az offshore céghálón keresztül, mert a bónuszai is azon keresztül érkeztek.

[28] A másfokú bíróság álláspontja szerint e tényállási pont tekintetében a bűnösség irányába mutató közvetlen bizonyíték nincs, hiszen hiányoznak az átutalásokra vonatkozó okirati bizonyítékok, bankszámlakivonatok, könyvelési anyag, és a rendelkezésre álló tanúvallomás az átutalások tényére vonatkozóan pedig nem cáfolja a vádlott tagadását, miszerint nem utasította tanúlt arra, hogy a „egyéb érdekelt²⁴. és a egyéb érdekelt²³. részére utaljon át 10-10 millió dollárt”, így tényből tényre helyesen következtetett a törvényszék.

[29] A készpénzfelvételt illető, ugyancsak mérlegelést támadó ügyészi álláspont szerint a vádlottnak az a nyilatkozata, hogy a tanúl által részére átadott pénzeket a egyéb érdekelt⁵⁹ úr érdekében használta fel, azt támasztja alá a tulajdonos és a gazdasági társaság elkülönülő jogalanyiságára tekintettel, hogy azok nem a cég érdekében kerültek felhasználásra.

[30] Nem helytálló az az ügyészi hivatkozás, hogy tanúl tanú a készpénzfelvételek vonatkozásában csak feltételezte, hogy azokból az egyéb érdekelt¹⁹. egyes költségeit fedezték, hiszen a 2019. október 30. napján megtartott folytatólagos tárgyaláson már úgy nyilatkozott, hogy ezek a pénzek az egyéb érdekelt¹⁹. működésével kapcsolatban kellettek (29.B.24/2018/83. számú tárgyalási jegyzőkönyv 37. oldal alulról a 3. bekezdés). A fellebbviteli bíróság maradéktalanul osztja a törvényszék ítéletének [1116] bekezdésében a készpénzfelvétellel kapcsolatban írt indokolását. Helyesen vont le következtetést az általa megállapított tényekből arra, hogy nem zárható ki, hogy a felhasználás a cég érdekében történt, még akkor sem, ha annak jogi háttere kifogásolható. Ha ilyen célra adott át a vádlott pénzt, akkor nem sajátjaként rendelkezett vele és azt nem is tulajdonította el, mert nem cáfolja semmi a vallomását abban a körben, hogy ez a cég érdekét szolgálta. A vádlott állítását erősíti a felszámolóbiztos vallomása, aki szerint a felszámolás során átvett házipénztárban hiány nem volt megállapítható és egyéb adat nincs arra nézve, hogy a pénz hová került, ugyanakkor a cég nevére szóló számlák szállodai szolgáltatások, utazások készpénzzel történő kifizetését igazolják, ami összhangban áll a vádlott védekezésével és tanúl tanú vallomásával.

[31] A törvényszék ítélete indokolásának [103]-[579], [626]-[914] bekezdésében a szükséges terjedelemben számbavette és [580]-[608], valamint [915]-[967], illetve [977]-[1122] bekezdésében gondosan értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért a vádlott érdemét tekintve következetes védekezését fogadta el a tényállás alapjául. Ennek során kitért arra is, hogy a vádlotti vallomás lényeges belső ellentmondásoktól mentes és a rendelkezésre álló egyéb okirati és személyi bizonyítékok miként támasztották alá az általa előadottakat. A törvényszék kellő részletességgel, összefoglalóan, majd tényállási pontonként is részletesen és logikusan megindokolta, hogy mely bizonyítékokat és mi okból fogadott el a tényállás alapjául és mely bizonyítékokat vetett el. Lényegében ez azt jelenti, hogy az elfogadott bizonyítékokkal ellentétes tartalmú bizonyítékokat elvetette. Bizonyítékértékelő tevékenysége körében számot adott a bizonyítékok értékelését nehezítő körülményekről: az igen széleskörű és többirányú nyomozásról, amelynek szűk hányadában került sor vádemelésre és amely nyomozás során feltett kérdések sokszor nem a vád tárgyává tett cselekményekre irányultak; a különböző eljárásokról, amelyek során óriási mennyiségű iratanyag keletkezett, illetve került lefoglalásra, és a tanúkat többször hallgatták ki; a nyomozás során a tanúkra helyezett nyomásról, az elhúzódó eljárás jelentőségéről. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék mérlegelése során a megállapított tényekből további tényekre is helyesen következtetett, hivatkozásai irathűek. Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegeléssel, helyesen állapította meg ítélete [14]-[102] bekezdésében a történeti tényállást.

[32] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta. Az ügyészségnek az eltérő tényállás és a vádlott bűnösségének megállapítására irányuló fellebbezése nem alapos.

[33] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Az ügyészség a fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a mérlegelési jogkörben megállapított tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a vádlott bűnösségének kimondására irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összességében értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint e kötelezettségének a törvényszék maradéktalanul eleget tett.

[34] Miként a fellebbviteli bíróság az előzőekben már rögzítette, az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, a bizonyítékokat maradéktalanul értékelési körébe vonta, tehát ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és a tényállást hiánytalanul rögzítette. Mindezek alapján nem állapítható meg, hogy az ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés a), b), c) és d) pontja alapján – miszerint a tényállás részben felderítetlen, hiányos, a bíróság a

megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett és indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget – megalapozatlan lenne.

[35] A vádlott hűtlen kezelés büntetében [Btk. 376. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont], folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében [Btk. 372. § (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont], valamint pénzmosás büntetében – melyeket részben mint közvetett tettes valósított

meg – történő bűnösségének megállapítása érdekében előterjesztett fellebbviteli ügyészi indítvány nem alapos.

[36] A vádirat I. tényállási pontja azt róta terhelt1 terhelt1, hogy mint az egyéb érdekelt19. ügyvezetője a Kft. egyéb érdekelt32.-beli üzletrészával a sajátjaként rendelkezett, amikor a Kft. pénzügyi érdekeinek figyelmen kívül hagyásával az általa végrehajtott, az egyéb érdekelt32.-be injektált jelentős mértékű tőkeemelések, illetve annak ellenére, hogy a tőkeemelésekből felépült vadászház értékét csökkentő tényező nem merült fel, a tanú55 által meghatározott 110.061.000 forint piaci értéket elfogadta, majd a későbbiekben ezen az áron értékesítette a Kft. üzletrészt. Az elkövetési értéket 186.370.000 forintban jelölte meg. Az ügyészség tehát Terhelt1t az 1978. évi IV. törvény 317. § (1) bekezdésébe ütköző sikkasztás büntetével mint tettest vádolta.

[37] Az ítéltábla a sikkasztás tekintetében az elsőfokú bíróság által ítélete [610]-[621] bekezdésében kifejtett jogi indokolással maradéktalanul egyetért, azt kiegészíti az alábbiakkal. Az üzletrész sikkasztás elkövetési tárgya nem lehet. A dolog fogalmát sem a régi, sem a jelenleg hatályos büntetőtörvény nem határozza meg; a polgári jog szabályai szerint a dolog fogalmilag a birtokba vehető testi tárgyakat jelenti. A vádbeli bűncselekmény elkövetésekor hatályos Gt. 121. § (1) bekezdése értelmében a társaság bejegyzését követően a tagok jogait és a társaság vagyonából őket megillető hányadot az üzletrész testesíti meg. A jelenleg hatályos Ptk. 3:164. § (1) bekezdése értelmében az üzletrész a törzsbetéthez kapcsolódó tagsági jogok és kötelezettségek összessége. Az üzletrész tehát a gazdasági társaság tagját megillető jogok és kötelezettségek összessége, dolognak – mivel birtokba nem vehető – nem tekinthető. A régi Btk. 333. § 1. pontja ugyan kiterjesztette a dolog fogalmát a villamos- és gazdaságilag hasznosítható más energiára, valamint a vagyoni jogosultságot megtestesítő olyan okiratra, amely a benne tanúsított vagyoni érték vagy jogosultság feletti rendelkezést önmagában biztosítja, azonban az üzletrész e kategóriáknak sem felel meg.

[38] A vádirati tényálláshoz képest a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.763/2018/10. számú átirata szerint az róható Terhelt1 vádlott terhére, hogy akkor, amikor az egyéb érdekelt19. százszázalékos tulajdonában álló egyéb érdekelt32. üzletrészt általa is tudottan a tényleges piaci értéket jóval alulmúló áron értékesítette annak érdekében, hogy a Kft. tulajdonában lévő vadászház nyújtotta előnyök haszonélvezője továbbra is ő maradjon, megszegte az elkövetéskor hatályos Gt. 30. § (2) bekezdését, miszerint a gazdasági társaság vezető tisztségviselője a társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal és a Gt., nem pedig saját érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni, s cselekményével 186.370.000 forint vagyoni hátrányt okozott az egyéb

érdekelt19.-nek. E magatartásával megvalósította a hűtlen kezelés törvényi tényállási elemeit, amelyeket álláspontja szerint a vádirat maradéktalanul tartalmazott.

[39] Az 1978. évi IV. törvény 319. § (1) bekezdése szerint, akit idegen vagyontárgy kezelésével bízta meg, és ebből folyó kötelességének megszegésével vagyoni hátrányt okoz, hűtlen kezelést követ el.

[40] A fellebbviteli főügyészség álláspontjával szemben a másodfokú bíróság a törvényszék ítélete [622]-[624] bekezdésében írt jogi indokolással ért egyet. Az elsőfokú bíróság ugyanis vizsgálta, hogy a vádirati tényállás alapján más bűncselekmény elkövetése megállapítható-e. A hűtlen kezelés vizsgálata alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádirat nem tartalmaz olyan tényt, mely szerint Terhelt1 vádlott vagyontárgykezelési kötelezettségét megszegte volna és ezzel összefüggésben vagyoni hátrányt okozott volna. A vádirat nem utalt arra, hogy a vádlott szabályt szegett azzal, hogy áron alul értékesítette az üzletrészt. A Be. 538. § (1) bekezdés a) pontja alapján, ha az ügyészség – a vád tárgyává tett és azokkal összefüggő tények tekintetében – úgy látja, hogy a vádlott más bűncselekményben bűnös, a vádat megváltoztatja. A Be. 538. § (4) bekezdése szerint az ügyészség a vádat legkésőbb az ügydöntő határozat meghozataláig módosíthatja. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a fellebbviteli főügyészség átiratában az ügydöntő határozat meghozatalát követően lényegében módosította a vádat.

[41] Az irányadó történeti tényállás alapján pedig az állapítható meg, hogy a vádlott az egyéb érdekelt19. tulajdonosának, a egyéb érdekelt30 megbízásából és utasítása alapján értékesítette az egyéb érdekelt19. leányvállalatait, köztük az egyéb érdekelt32.-t, így ez nem volt önálló vagyontárgykezelői döntés, és azt a gazdasági ésszerűség diktálta, ennek során a vádlott a tulajdonos vagyoni érdekeire figyelemmel volt, az üzletrészt pedig reális értéken értékesítette. Mindezek alapján helyesen mentette fel a törvényszék a vádlottat az ellene sikkasztás büntette [1978. évi IV. törvény (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján, bűncselekmény hiányában.

[42] A vádirat II. tényállási pontja lényegében azt rója a vádlott terhére, hogy a vádlott utasításai alapján az egyéb érdekelt19. vádiratban feltüntetett bankszámláiról 2007. december 22. és 2011. május 30. napja között 427.800.000 forintot utaltak át a egyéb érdekelt15.-nek. A vádlott annak ellenére adott utasítást az átutalásokra, hogy tisztában volt azzal, hogy a egyéb érdekelt15. a támogatási szerződésekben vállalt közhasznú tevékenységnek nem tesz eleget, arra megfelelő infrastruktúra hiányában nincs is lehetősége. Szándéka kezdettől fogva arra irányult, hogy a egyéb érdekelt15.-nek juttatott támogatási összegeket az általa létrehozott cégcsoport további tagjai felé utalják tovább, főként a egyéb érdekelt5 vagyontárgy gyarapító lovarda felépítésének finanszírozására. A vádlott fenti magatartásával összesen 427.800.000 forintot tulajdonított el az egyéb érdekelt19. vagyontárgyból. Az elsőfokú ügyész perbeszédében a támogatás összegét a fenti időszakban 430.800.000 forintban állapította meg (perbeszéd 30. oldal utolsó bekezdés), továbbá a támogatási összegeken felül megjelölt további költségtérítéshez, a lovassportokhoz kapcsolódóan átutalt pénzüsszegeket is.

[43] A vádirat II/a. tényállási pontja szerint a vádlott a támogatási szerződések alapján átutalt összegeket jogtalanul eltulajdonította, hiszen – eredeti szándékának megfelelően – már az átutalások pillanatában tudta, hogy azok különböző bérleti és bértartási szerződések alapján a saját gazdasági érdekeltségébe tartozó cégekhez fognak kerülni, a egyéb érdekelt15.-nek tényleges közhasznú tevékenység folytatására pénzügyi eszköz hiányában lehetősége sem volt. Az elkövetési érték 427.800.000 forint, amely nem térült meg. Az elsőfokú ügyész perbeszédében a pénzmosás tekintetében azt fejtette ki, hogy az egyéb érdekelt19. által a egyéb érdekelt15.-nek juttatott támogatások jelentős része a vádlott gazdasági érdekköréhez kerültek vissza oly módon, hogy azok részben bérleti szerződés, részben pedig bértartási szerződés alapján a egyéb érdekelt5, illetve az egyéb érdekelt26.-hez kerültek továbbutalásra az alábbiak szerint:

- az egyéb érdekelt26. részére 18.734.175 forint,
- az egyéb érdekelt10. részére 1.875.600 forint,
- a egyéb érdekelt5 felé 449.885.400 forint, valamint
- a egyéb érdekelt53. felé 528.000 forint (perbeszéd 33. oldal alulról 2. bekezdés).

[44] Perbeszédében az ügyész arra is utalt, hogy e vádpontban a vádlott a terhére rótt bűncselekményeket közvetett tettesként valósította meg, hiszen az elkövetési magatartásokat nem közvetlenül ő, hanem az általa utasított személyek valósították meg (perbeszéd 44. oldal alulról 2. bekezdés). Az elsőfokú ügyész fellebbezése írásbeli indokolásában hangsúlyozta, hogy a vádirat II/1. tényállási pontja kizárólag az egyéb érdekelt19. által támogatás címén a egyéb érdekelt15. részére átutalt pénzösszegekre vonatkozik és a II/2. pontjában leírt pénzmosási cselekmény alapcselekményét tartalmazza. Hangsúlyozta továbbá, hogy a vádirati tényállás a vádlott közvetett tettesi cselekvőségét tartalmazta, az ügyészi perbeszéd csupán ezt a minősítésben is feltüntette a kialakult gyakorlatnak megfelelően (KÜO.15819/2011/317. számú fellebbezés indokolás 30. oldal 2-3. bekezdés).

[45] A fellebbviteli főügyészség BF.763/2018/10. számú átiratában (19. oldal utolsó bekezdés és 20. oldal) kifejtettek szerint az elkövetési magatartást akként foglalta össze, hogy a vádlott a támogatási szerződések alapján az egyéb érdekelt19.-től a egyéb érdekelt15. részére átutalt pénzösszegeket jogtalanul eltulajdonította, hiszen – figyelemmel arra, hogy a egyéb érdekelt15. alapításával éppen ez volt a célja – a támogatási szerződésekben megjelölt összegek vonatkozásában már az átutalások pillanatában tudta, hogy azok különböző bérleti és bértartási szerződések alapján a saját gazdasági érdekeltségeibe tartozó cégekhez fognak kerülni. Az egyéb érdekelt19. által a egyéb érdekelt15.-nek nyújtott támogatásoknak a egyéb érdekelt5-hez történő „átcsatornázása” a gazdasági társaságok között az alábbi szerződések alapján valósult meg:

[46] „2008. június 23. napján a egyéb érdekelt15. és a egyéb érdekelt5 bérleti szerződést kötött a cím33 ingatlanon épülő létesítményekre azzal, hogy a bérlet kezdete a használatvételi engedély jogerőre emelkedésének a napja, de legkésőbb 2008. december 31. napja. Az előre meghatározott bérleti díj fejében a egyéb érdekelt15. 65.000.000 forint óvadék fizetését vállalta. E szerződés mögött valós teljesítési akarat nem állt és nem is állhatott, mivel a szerződés tárgyát képező lovarda ekkor még meg sem épült. Ugyancsak 2008. június 23. napján a egyéb érdekelt15. megbízási szerződést is kötött a egyéb érdekelt5-vel a kisbéri ló tenyésztésére, valamint a lovak tartására. A szerződés szerint a szerződésben írt szolgáltatásokat a egyéb érdekelt5 a bérleti szerződés hatályba lépésnek napjától köteles

teljesíteni. A megbízási díjat 140.000 forint+ÁFA/ló összegben határozta meg. A szerződést később többször módosították, a 2011. március 1. napján kelt módosítás alapján a egyéb érdekelt⁵ a megbízási díjon felül összesen 40.000.000 forint előleg kifizetésére vállalt kötelezettséget. A bérleti szerződéshez hasonlóan a megbízási szerződés sem teljesülhetett, hiszen a lovak tartása továbbra is az egyéb érdekelt²⁶ telephelyén valósult meg. A fenti szerződések megkötésének valódi célja a egyéb érdekelt¹⁵-től a egyéb érdekelt⁵ felé irányuló pénzmozgások jogszerűsége látszatának keltése, illetve annak leplezése volt, hogy a szerződés alapján kifizetett pénzösszegek bűncselekményből származnak.”

[47] A cselekmények jogi minősítése tekintetében a fellebbviteli bíróság teljes mértékben osztja a törvényszék ítélete [968]-[976] bekezdésében kifejtett jogi indokolást. A korábban írtak szerint az ügyészség a vádiratban tettesként elkövetett sikkasztás bűntettével vádolta Terhelt¹t. Az ügyész az elsőfokú tárgyaláson előterjesztett perbeszédében az elkövetői minősítés tekintetében módosította a vádat annyiban, hogy a II. tényállási pontban elkövetett bűncselekmény elkövetői minőségét közvetett tettesként határozta meg. Az 1978. évi IV. törvény 20. § (2) bekezdése szerint közvetett tettes az, aki a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását e cselekményét gyermekkor, kóros elmeállapot, kényszer, fenyegetés miatt nem büntethető vagy tévedésben lévő személy felhasználásával valósítja meg. Az utasított személy és a tévedésben lévő személy nem feleltethető meg egymásnak. A vádirati tényállás ugyanakkor ezzel kapcsolatban elkövetési magatartást nem tartalmazott, nem tartalmazza azokat a tényeket, amelyek alapján a vádlott közvetett tettessége megállapítható lenne.

[48] A közvetett tettesség lényege, hogy valaki mást szándékos bűncselekmény elkövetésére eszközként használ fel (Nagy Ferenc: A magyar büntetőjog általános része. HVG–ORAC, Budapest, 2010, 212. o.). E magatartás lehet mind felbujtásszerű, mind bűnsegélyszerű, s állhat akár tevésben, akár mulasztásban. Eszköz-személy lehet:

- a gyermekkorú személy;
- beszámítási képességgel kóros elmeállapot vagy kényszer, fenyegetés hatása miatt nem rendelkező személy;
- tévedésben lévő személy;
- az előljáró jogellenes parancsára eljáró katona, ha nem tudta, hogy a parancs végrehajtásával bűncselekményt követ el.

[49] A közvetett tettességet akár az eszköz-személy ténybeli tévedése, akár a társadalomra veszélyességben való tévedése megalapozhatja. A vádirat ugyanakkor sértettként az egyéb érdekelt¹⁹-t jelöli meg, az elkövetés tárgya pedig az egyéb érdekelt¹⁹-től a egyéb érdekelt¹⁵-hez juttatott támogatás összege volt. Miután a vádlott volt az egyéb érdekelt¹⁹ ügyvezetője, ügyvezető igazgatóként a cég vagyonának kezelője volt, maga rendelkezhetett az egyéb érdekelt¹⁹ vagyonával, ezért az egyéb érdekelt¹⁹-ből folyósított pénzösszegek vonatkozásában a közvetett tettesség a vádlott tekintetében nem merülhet fel, hiszen a rábízás megtörtént, ő a sikkasztásnak (vagy hűtlen kezelésnek) csupán tettese lehet.

[50] Az 1978. évi IV. törvény 317. § (1) bekezdés értelmében, aki a rábízott idegen dolgot jogtalanul eltulajdonítja vagy azzal sajátjaként rendelkezik, sikkasztást követ el. Az

irányadó történeti tényállás szerint a vádlottnak, mint az egyéb érdekelt¹⁹. ügyvezetőjének saját döntési kompetenciájába tartozott a támogatások intézése. A vádlott a megkötött támogatási szerződések alapján utalt át pénzüsségeket a egyéb érdekelt¹⁵.-nek az egyéb érdekelt¹⁹. támogatási koncepciójának megfelelően, amely az adózási szabályok miatt nonprofit szervezetként jött létre, és amely cég szerződések alapján fizetett tovább a egyéb érdekelt⁵.-nek, amelyen keresztül a közhasznú célját megvalósította. A egyéb érdekelt⁵ anyagilag a vádlottól független volt, tevékenységéért az ügyvezető tartozott felelősséggel. Nincs adat arra, hogy az ügyvezető, tanú⁹ megtévesztés vagy fenyegetés hatására utalt volna tovább a vádlott érdekeltégi körébe tartozó gazdasági társaságoknak. A törvényszék ezért a sikkasztás miatt emelt vád alól törvényesen mentette fel Terhelt¹ vádlottat a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján, bűncselekmény hiányában, azt sem tettesként, sem közvetett tettesként nem valósította meg.

[51] Az 1978. évi IV. törvény 303. § (3) bekezdés b) pontja szerint az (1) bekezdés szerint büntetendő az is, aki szabadságvesztéssel büntetendő cselekményének elkövetéséből származó dolgot ezen eredetének leplezése céljából a dologgal összefüggésben bármilyen pénzügyi tevékenységet végez vagy pénzügyi szolgáltatást vesz igénybe.

[52] A vádirati tényállás szerint a vádlott az egyéb érdekelt¹⁹.-ből a egyéb érdekelt¹⁵.-be „átcsatornázott” támogatás összegére, 427.800.000 forintra követte el a sikkasztást. A perbeszéd szerint 430.800.000 forint volt az elkövetési érték. A pénzmossa tekintetében azt fejtette ki az elsőfokú ügyész, hogy az egyéb érdekelt¹⁹. által a egyéb érdekelt¹⁵.-nek juttatott támogatások jelentős része a vádlott gazdasági érdekköréhez kerültek vissza oly módon, hogy azok részben bérleti szerződés, részben pedig bértartási szerződés alapján a egyéb érdekelt⁵, illetve az egyéb érdekelt²⁶.-hez kerültek tovább utalásra. A egyéb érdekelt⁵ részére átutalt összeget 449.885.400 forintban határozta meg. Az ügyészség nem adott magyarázatot az elkövetési érték megváltozására.

[53] A fellebbviteli főügyészség átiratában a pénzmossa elkövetési magatartását, a vádirattól eltérően, az egyéb érdekelt¹⁹. által a egyéb érdekelt¹⁵.-nek nyújtott támogatásoknak a egyéb érdekelt⁵-hez történő „átcsatornázásában” látta a két cég között 2008. június 23. napján kötött bérleti és megbízási szerződések alapján. Ugyanakkor a sikkasztás vádirati tényállása is tartalmazta a egyéb érdekelt⁵ felé történő utalást, ezért nem egyértelmű, hogy a egyéb érdekelt⁵ részére átutalt pénzeszközök még a sikkasztás tényállásához vagy már a pénzmossaéhoz tartoznak-e. Az eredmény tekintetében nincs különbség, hiszen, helyesen, nem állapította meg az elsőfokú bíróság Terhelt¹ vádlott terhére a sikkasztás elkövetését, így a pénzmossa tekintetében is csak felmentő rendelkezés volt hozható.

[54] Ehhez képest az irányadó történeti tényállás alapján csupán az állapítható meg, hogy a vádlott, mint az egyéb érdekelt¹⁹. ügyvezetője – akit a támogatási szerződések vonatkozásában tulajdonosi döntés nem korlátozott – támogatási szerződést kötött a egyéb érdekelt¹⁵.-vel közhasznú tevékenység támogatására és részére 2007 decembere és 2011 májusa között 427.800.000 forint támogatást nyújtott. A egyéb érdekelt¹⁵. nonprofit

szervezet lévén gazdasági tevékenységet nem folytathatott, ezért a gazdasági tevékenységek folytatására a egyéb érdekelt5-t bízta meg és rajta keresztül valósította meg a közhasznú tevékenységet, létrehozta az istállókomplexumot, ahol a lovak tartásán kívül lótenyésztés folyt, különböző rendezvényeket, lóversenyeket szervezett a egyéb érdekelt15.-ből részére tovább utalt pénzből.

[55] A pénzmosás elkövetéskor hatályos tényállásának az 1978. évi IV. törvény 303. § (3) bekezdés b) pont szerinti elkövetési magatartása képezi a vád tárgyát. Ennek értelmében az (1) bekezdés szerint büntetendő az is, aki szabadságvesztéssel büntetendő cselekményének elkövetéséből származó dologgal összefüggésben ezen eredetének leplezése céljából b) bármilyen pénzügyi tevékenységet végez, vagy pénzügyi szolgáltatást vesz igényben. E pénzmosási alakzat elkövetési tárgya az átutalt összeg, amely az alapbűncselekmény, egy másik szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény elkövetéséből – sikkasztásból – származik, így jelen ügyben ezen pénz tisztára mosása célzatos bűncselekmény. Az alapbűncselekmény leplezésére szolgáló utócsselekményt a Btk. 303. § (3) bekezdés szerint önálló bűncselekménynek tekintjük, ez tehát nem bűnkapcsolati alakzat, ugyanakkor a saját bűncselekményt követő pénzmosás elkövetési magatartásai szűkebbek: a gazdasági tevékenység során történő felhasználás, illetve a pénzügyi tevékenység végzése (vagy igénybevétele) a tényállásszerű.

[56] Folytatólagosság megállapítására van lehetőség akkor, ha a tettes azonos akaratelhatározásból akár egy, akár több alapbűncselekményből származó dolgot szerez meg, rövid időközönként, több alkalommal.

[57] A piszkos pénz többszöri mozgatása, azzal több pénzügyi tevékenység végzése, pénzügyi szolgáltatás igénybevétele ugyanazon pénzösszegre vonatkozóan csak egyszer valósít meg bűncselekményt (pl. a piszkos pénzt a vállalkozás folyószámlájáról értékpapírszámlára utalja). A piszkos pénz további, többszöri mozgatása (pl. a vállalkozás bankszámlájáról korábban az értékpapírszámlára utalt pénzből további kifizetéseket, utalásokat teljesít belőle) csak a büntetés kiszabása során értékelhető súlyosító körülmény, hiszen ezáltal a pénz útja, eredete egyre nehezebben követhetőbbé válik (fonderlatos elkövetés).

[58] A készpénzes felvétel sem pénzügyi műveletnek, sem gazdasági tevékenységben való felhasználásnak nem tekinthető, ahogyan egy egyszerű pénzátutalás sem (például a hozzátartozó számlájára). A pénzügyi tevékenység fogalmát a Btk. 303/C. § (2) bekezdése adja meg.

[59] A fellebbviteli bíróság maradéktalanul osztja a törvényszék ítélete [973]-[976] bekezdésében a pénzmosást illetően kifejtett jogi indokolását. Az ügyész perbeszédében közvetett tettesként vádolta Terhelt1t, vagyis a egyéb érdekelt15.-nek átutalt összegeket mással utaltatta tovább és feltételezhetően a egyéb érdekelt15. ügyvezetője volt tévedésben a pénz bűnös eredetét illetően és általa került a pénz a egyéb érdekelt5-hez. Ugyanakkor az irányadó történeti tényállás alapján tényként állapítható meg, hogy az ügyvezetők azzal kétségkívül tisztában voltak, hogy a támogatás az egyéb érdekelt19.-től származik, hiszen szerződés állt mögötte, a vádlott pedig az egyéb érdekelt19. ügyvezetőjeként jogszerűen döntött a támogatás nyújtásáról. A pénzmosás tényállásában azonban az is feltüntetésre került, hogy a egyéb érdekelt15. a egyéb érdekelt5-n kívül az egyéb érdekelt26.-nek és az egyéb érdekelt10.-nek is utalt, vagyis több pénz került átutalásra a egyéb érdekelt15.-től, mint amennyit ez a cég az egyéb érdekelt19.-től kapott. A vád e körben sem volt egyértelmű.

Ugyanakkor helyesen következtetett a törvényszék arra, hogy miután nem állapította meg a vádlott terhére a sikkasztás elkövetését, ezért nincs büntetendő cselekményből származó pénz, amire a pénzmosás elkövethető lenne. Tényállási elem hiányában tehát ez a bűncselekmény sem róható a vádlott terhére, ezért helyesen mentette fel a törvényszék a vádlottat az ellene pénzmosás büntette miatt emelt vád alól a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján, bűncselekmény hiányában.

[60] A fellebbviteli bíróság maradéktalanul osztja a törvényszék ítéletet [1123]-[1130] bekezdéseiben kifejtett jogi álláspontját.

[61] A vádirati tényállás szerint a III/1. tényállási pont azt tartalmazza, hogy a vádlott az egyéb érdekelt¹⁹. 100%-os tulajdonában lévő egyéb érdekelt²⁰., illetve közvetve az egyéb érdekelt¹⁹. vagyoni köréből a egyéb érdekelt²⁰.-egyéb érdekelt¹⁸. és egyéb érdekelt²³. vonalon az átutalásokkal, illetve a készpénzfelvételekkel a tulajdonosi jogosítványokat végleg elvonta az egyéb érdekelt¹⁹. tulajdonosától és összesen 3.621.954.834 forintot tulajdonított el, míg a III/2. tényállási pont azt rója a vádlott terhére, hogy az eltulajdonított pénzeszegek vonatkozásában, annak érdekében, hogy azok bűncselekményi eredete ne legyen felismerhető, további átutalásokra adott utasítást, és tételesen feltünteti a egyéb érdekelt²³. és a egyéb érdekelt²⁴. bankszámláiról indított utalásokat. A vád szerint a egyéb érdekelt²³.-nek 10 millió dollár került átutalásra a sikkasztás során, a pénzmosás tényállásában viszont a egyéb érdekelt²³.-től 11.500.000 dollár került tovább utalásra, ebből helyesen következtetett arra a törvényszék, hogy 1.500.000 dollárral kapcsolatban semmilyen adat nem merült fel arra, hogy bűncselekményből származna. Az ügyészség a vádbeszédben akként összegezte a vádlott terhére rótt elkövetési magatartást, hogy a vádlott a vádiratban részletezett pénzügyi tranzakciókra adott utasításaival az egyéb érdekelt¹⁹. 100%-os tulajdonában lévő egyéb érdekelt²⁰., illetve közvetve az egyéb érdekelt¹⁹. vagyoni köréből kivonta az átutalt pénzeszegeket, azokkal sajátjaként rendelkezett, a tulajdonosi jogosítványokat véglegesen elvonta az egyéb érdekelt¹⁹. tulajdonosától, majd az így a rendelkezési körébe került pénzeszközök vonatkozásában részben a tanúl részére adott utasításokkal, részben a saját maga által végrehajtott utalásokkal a bűncselekményből származó pénz eredetének leplezésére törekedett. Az ügyészség szerint a III/2. vádpont egyes pénzügyi tranzakciói kivételével a vádlott a terhére rótt bűncselekményeket közvetett tettesként valósította meg abban a részében, ahol az elkövetési magatartást nem közvetlenül ő maga, hanem az általa utasított személy valósította meg.

[62] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a III. tényállási pont kapcsán azt rögzítette, hogy a III/2. tényállási pontban részletezett pénzügyi tranzakciókra adott utasításaival az egyéb érdekelt¹⁹. 100%-os tulajdonában lévő egyéb érdekelt²⁰., illetve közvetve az egyéb érdekelt¹⁹. vagyoni köréből kivonta az átutalt pénzeszegeket, azokat a tulajdonosi jogosítványokat véglegesen elvonva az egyéb érdekelt¹⁹. tulajdonosától jogtalanul eltulajdonította, majd az így rendelkezési körébe került pénzeszközök vonatkozásában részben a pénzeszegek eredetéről tudomással nem bíró, így tévedésben lévő tanúl részére adott utasításokkal, részben a saját maga által végrehajtott utalásokkal a bűncselekményből származó pénz eredetének leplezésére törekedett.

[63] Az irányadó történeti tényállás alapján az volt megállapítható, hogy Terhelt1 vádlott az egyéb érdekelt19. képviselőjeként a egyéb érdekelt20. egyszemélyes tulajdonosának minőségében a 2006. évi IV. törvény 22. § (5) bekezdése alapján utasítási joggal rendelkezett a egyéb érdekelt20. képviselője, tanúl felé, aki egyben az egyéb érdekelt18. bankszámlái felett is rendelkezési joggal bírt 2008. június 2. és 2010. június 1. napja között. A vádlott utasítására tanúl az egyéb érdekelt18. egyéb érdekelt22-nél vezetett USD és EUR számlájáról több alkalommal készpénzt vett fel, amit a vádlott részére adott át, mely pénzeszegek felhasználásáról adat nem áll rendelkezésre. Ezen túlmenően a vádlott utasítására a egyéb érdekelt23., egyéb érdekelt24. és egyéb érdekelt25. számlájára tanúl különböző összegeket utalt át az egyéb érdekelt18. számlájáról.

[64] Az 1978. évi IV. törvény 317. § (1) bekezdés értelmében, aki a rábízott idegen dolgot jogtalanul eltulajdonítja vagy azzal sajátjaként rendelkezik, sikkasztást követ el. Terhelt1 vádlott az egyéb érdekelt19. ügyvezető igazgatójaként az egyéb érdekelt19. vagyona felett vagyonkezelői jogosultságokkal bírt: a rábízott pénzeszközök felett rendelkezett, a cég pénzeszközei rábízott idegen dolognak minősülnek. Az ügyészség közvetett tettesként elkövetett sikkasztás büntettével vádolta Terhelt1-t a III/1. tényállási pontban. Ugyanakkor a vádirat nem tartalmazza azokat a tényeket, amelyek alapján a közvetett tetteség megállapítható. A gyermekkorra, kóros elmeállapatra, kényszerre és fenyegetésre utaló tények a vádirati tényállásban nem szerepelnek, mint ahogyan azt sem, hogy a vádlott tévedésben lévő személy felhasználásával valósította volna meg a bűncselekményt. Csak arra történt hivatkozás, hogy utasította tanúlt. Amennyiben tanúl tudott arról, hogy a rábízott pénzt bárki jogtalanul eltulajdonítja, akkor a vádlott a sikkasztás felbujtója, vagy ha segítséget nyújtott neki ehhez, akkor a sikkasztás bűnsége. Jelen eljárásban a bizonyítás Terhelt1 vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására irányult. A vádhatóság sértettként az egyéb érdekelt19.-t nevezte meg. Ez esetben, mint az egyéb érdekelt19. ügyvezetője, a vádlott nem lehet közvetett tettese a sikkasztás büntettének, azt tettesként követheti el. Mindazonáltal az irányadó történeti tényállás szerint az egyéb érdekelt19.-ből származó, a egyéb érdekelt20.-n keresztül az egyéb érdekelt18.-nek utalt pénzeszközök az egyéb érdekelt44 cég megvásárlására lettek fordítva, ezzel sem a vádlott, sem tanúl nem rendelkezett sajátjaként, hanem befektetésként került az egyéb érdekelt19. 100%-os tulajdonában lévő leányvállalathoz, míg a készpénzfelvetelek tekintetében semmilyen adat nem állt rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy ezt a vádlott saját céljaira fordította volna vagy jogtalanul eltulajdonította volna. Miután az egyéb érdekelt19.-ből származó pénz a egyéb érdekelt44 megvásárlására fordítódott, az egyéb érdekelt18.-be érkező, ezt meghaladó pénzeszközök eredete nem volt feltárható. Amennyiben az egyéb érdekelt19. a sértett, úgy az elkövetési érték is hiányzik. Amennyiben az egyéb érdekelt18. a sértett, úgy a készpénz felhasználására a vádlott és tanúl egybehangzó és más bizonyíték által nem cáfolt nyilatkozata alapján az egyéb érdekelt19. és leányvállalatai érdekében használták fel különböző kiadásokra. A egyéb érdekelt23 és egyéb érdekelt24 cégekbe történő utalás tekintetében csupán tanúlnak az összecszerűség tekintetében változó tartalmú vallomásai állnak rendelkezésre, az utalások időpontjára, pontos összegére, céljára és forrására vonatkozóan más bizonyíték (számlakivonat, könyvelési irat) nem áll rendelkezésre. Helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy amennyiben az egyéb érdekelt19.-től a egyéb érdekelt20.-n keresztül az egyéb érdekelt18.-hez érkezett pénzeszközt az egyéb érdekelt44 ügylet teljesen lefedte, az egyéb érdekelt19. sérelmére a sikkasztás nem volt elkövethető.

Amennyiben az egyéb érdekelt¹⁸. a sértett, úgy szintén nem tehető megállapítás arra nézve, hogy az innen átutalt pénz honnan származott, ebben Terhelt¹nek milyen szerepe volt. Összességében tehát a III/1. tényállásban nem volt megállapítható az elkövetési érték, a vádmódosításra figyelemmel a sértett pontos körülírása nem történt meg, mint ahogy az ügyészség a közvetett tettessegre utaló tényeket sem fejtette ki. A III/2. tényállási pont tekintetében pedig hiányzik az elkövetés tárgya, hiszen az elsőfokú bíróság nem állapította meg azt a büntetendő cselekményt, amelyre pénzügyi tevékenység végzése történt, ezért a pénzmosás sem állapítható meg tényállási elem hiányában.

[65] Helyesen következtetett tehát a törvényszék akkor, amikor a vádlottat valamennyi vádpontban felmentette a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján bűncselekmény hiányában az ellene emelt vád alól. Tekintettel arra, hogy az ügyészség a perbeszédben az elkövetéskor hatályos anyagi jogszabályok alapján kérte a vádlott bűnösségének megállapítását, így a törvényszék

– a minősítés módosítására figyelemmel – helyesen az ellene folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette [1978. évi IV. törvény 317. § (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pont és pénzmosás büntette [1978. évi IV. törvény 303. § (3) bekezdés b) pont és (4) bekezdés b) pont] miatt emelt vád alól mentette fel a vádlottat.

[66] A fellebbviteli bíróság észlelte, hogy a törvényszék nem rendelkezett a nyomozás során elrendelt zár alá vételről, ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a felmentő rendelkezésre figyelemmel a Budai Központi Kerületi Bíróság 2012. augusztus 8. napján jogerős ügyszám¹⁸ számú végzésével Volkova tanú⁶³-nak a város¹-i egyéb érdekelt¹⁶nál vezetett bankszámlaszám¹³ számú számlájára és az azon lévő pénzösszegre elrendelt zár alá vételt megszüntette.

[67] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2025. december 17.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Belovai Henriette s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 29.B.464/2022/85. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.272/2025/9. számú ítéletében írt változtatással 2025. december 17. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. december 17.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke